

成化十四年

รัชกาลเฉิงฮว่า
ปีที่สิบสี่

1

เม่งซีสื่อ 梦溪石 เขียน
อัญชสี เตย:ธิตกุล แผล
อาค่า 阿嘎 ภาพ

1 | ม้วนสี่สิบ 梦溪石 เขียน
อันบงสี โดยเจิ้งฮว่า แปง
ฮว่า 阿摩 ภาณุ

ทดลองอ่าน

1 | ม้วนสี่สิบ 梦溪石 เขียน
อันบงสี โดยเจิ้งฮว่า แปง
ฮว่า 阿摩 ภาณุ

ทดลองอ่าน

www.facebook.com/everyyyyy

รัชศกเฉิงว่าปีที่สิบสี่ 1

เมิ่งซีซือ เขียน อัญชลี เตะะธิตักลา แปล

《成化十四年》

Volume 01

Original story and characters created and copyright © Author: 梦溪石 Meng Xi Shi
Thai edition rights under license granted by北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Illustrations granted under license granted by Reve Books Co., Ltd
平心工作室 (欣燦連股份有限公司) Covers Illustrated by Aga (阿嘎)

Thai translation copyright © 2018 Jamsai Publishing Co., Ltd.,
Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan
All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ที่ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2192-7

ภาพประกอบ Aga (阿嘎)

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์วัย (ในเครือบริษัท แจมไค พับลิชชิง จำกัด)
285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล everybook2015@gmail.com
เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

อัยยะ! งานจีน งานพรีเมีย งานนี้ไม่ทำไม่ได้แล้ว!

ถึงตอนนี้ก็เป็นนิยายจีนโบราณซีรีส์ที่สามในสำนักเอเวอร์วาย เริ่มจะฟินกับนิยายสายจีนโบราณกันแล้วสินะคะ ถ้าจะมาต่อกันอีกซีรีส์เลย กับ 'รัชศกเฉิงฮว่าปีที่สิบสี่'

หุ้ยยย แค่ชื่อเรื่องก็ทำทาย (หรืองง เอาดีๆ) แล้ว อธิบายแบบรวบรัดก็คือ เหตุการณ์ทั้งหลายในเรื่องเกิดขึ้นในสมัยของจักรพรรดิเฉิงฮว่าแห่งราชวงศ์หมิงคะ จึงหมายความว่านิยายเรื่องนี้อิงประวัติศาสตร์นั่นเอง แล้วยังเป็นธีม์สืบสวนด้วยละ ใครที่ชอบอ่านเรื่องแนวๆ นี้ รับรองว่าต้องเลิฟเรื่องนี้แน่นอน!

แต่ถ้าใครกังวลว่าจะอ่านไม่เข้าใจละก็ ขอให้สบายใจได้เลย เพราะเนื้อหาไม่ได้เข้มข้นสลับซับซ้อนแต่อย่างใด ส่วนนวนภาษาก็เช่นกัน แกรมคูพระนายของเรื่องก็น่ารักซะเบอร์นั้น จนคุณจะถูกล่อลวงให้อินไปกับ 'มิตรภาพ' ระหว่างทั้งคู่อย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว ผลอแป็บเดียวพลิกอ่านจบเล่มละ

การันตีจากแม่ๆ จีนที่ยกให้ 'รัชศกเฉิงฮว่าปีที่สิบสี่' เป็นเรื่องที่โรแมนติกที่สุด ในหมวดสืบสวนจีนโบราณคะ!

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย

แนะนำตัวละคร

* ถังพั้น

มีชื่อรองว่า 'รุ่มซิง' อายุเพิ่งจะยี่สิบก็สอบได้อันดับหนึ่งของบัณฑิตเอกชั้นหนึ่ง เวลานี้ดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาศาลชั้นเทียบ สมถะเรียบง่าย พอใจในสิ่งที่ตนมี พิถีพิถันก็แค่กับเรื่องอาหารการกินเท่านั้น

* สุยใจ

มีชื่อรองว่า 'ก่วงชวน' นายกององครักษ์เสื้อแพรแห่งกองปราบฝ้ายเหนือ เจียบขริ่มพูดน้อย ไม่ค่อยแสดงอารมณ์ พื้นฐานครอบครัวไม่ธรรมดา มีความสัมพันธ์ทางเครือญาติกับพระพันปีองค์ปัจจุบัน

* พันปิ่น

ผู้ว่าการศาลชั้นเทียบ เป็นทั้งผู้บังคับบัญชาของถังพั้นและศิษย์พี่ เพราะมีอาจารย์เป็นปราชญ์ขุนนางคนเดียวกัน พันปิ่นไม่ใช่คนขี้ลาด เกรงอิทธิพล เพียงแค่รักความสงบ รู้รักษาตัวรอดปลอดภัยไว้ก่อน

* วังจื่อ

ผู้บัญชาการสำนักประจิม ชั้นที่ข้างกายจักรพรรดินิสัยทะเยอทะยาน กระหายอำนาจมากกว่าทรัพย์สินเงินทอง สำนักประจิมมีหน้าที่ตรวจสอบหน่วยองครักษ์เสื้อแพร สามารถสังหารผู้เป็นภัยได้ทันที

บทที่ 1

เมืองหลวง

ยามใกล้เที่ยงวัน ปราบกฏคนสองคนกำลังก้าวออกจากหอสวน
คนแรกเป็นคุณชายเจ้าสำราญ ใบหน้าเขามีหมวดเคราอ่อนบาง
ชุดคลุมยาวสีพื้นคล้ายชุดของนักพรตแขวนอยู่บนร่างผอมบางจนดูราวกับ
แขวนอยู่บนไม้ไผ่ที่ไม่ปาน ใต้ตาของเขามีรอยคล้ำสองวง ขยับเท้าเอียงอย่าง
สองก้าวก็หาวหวิดที่หนึ่ง

ส่วนอีกคนนั้นอยู่เยื้องไปด้านหลัง ก็คือเด็กรับใช้ตามติดคนหนึ่ง ก้าวทำ
ตามจิ้งหะผู้เป็นนาย ไม่กล้าประมาทเผอเรอ มือหนึ่งกางร่มให้คุณชาย
เจ้าสำราญ อีกมือหนึ่งถือโคมไฟที่เทียนดับไปแล้วเอาไว้

ผู้สัจจรไปมาเห็นแล้วต่างก็พากันถอยหลบ

สาเหตุนั้นหรือ...เนื่องจากหอสวนนี้เป็นหอนางโลม ย่อมต้องเปิดต้อนรับ
แขกในยามค่ำคืน แต่นี่อีกฝ่ายเดินออกมายามกลางวันแสดๆ นั่นอธิบาย
ได้เพียงว่าคุณชายผู้นี้ไม่เพียงสำราญเสพสุขขั้ทั้งราตรี ยังล่วงเลยมาอีกครั้งวัน
หอสวนจ้่าต้องละเมียดธรรมเนียมปฏิบัติ ยกเว้นให้คุณชายท่านนี้เป็นกรณีพิเศษ
หากไม่ใช่เพราะภูมิหลังอันใหญ่โตของเจ้าตัวแล้วยังจะมีเหตุผลอื่นได้อีก

คนพรรคนี้ นิสัยดีก็แล้วไปเถิด แต่ถ้าเกิดเป็นพวกเกกมะเหรกเกร
ขวางหูขวางตาใครขึ้นมา ที่จะยำแยะยอมเป็นชาวบ้านร้านตลาดที่ไร้อำนาจบารมี
เป็นแน่แท้ ฉะนั้นทุกคนจึงยินยอมเปิดทางให้ รู้หลักไว้ก่อนดีที่สุด

แม้ไร้กำลังต่อยตีด้วย แต่ยังมีปัญญาเลียงหลบ

แต่แล้วลู่ๆ คุณชายเจ้าสำราญก็สองตาลูกวาว จดจ้องไปยังเบื้องหน้าเขม็ง
เด็กรับใช้เงงันไม่เข้าใจ มองตามผู้เป็นนาย แล้วก็กระจ่างทันที
เบื้องหน้าไม่ไกล คนผู้หนึ่งกำลังเดินเข้ามาอย่างช้าๆ

อีกฝ่ายสวมชุดคลุมยาวสีพื้นเช่นเดียวกัน ทว่าอาภรณ์แบบเดียวกัน
กลับให้ผลลัพธ์ที่ต่างกัน หากเปรียบคุณชายเจ้าสำราญเป็นไม้ไผ่แขวนเสื่อ
เช่นนั้นอีกฝ่ายก็คือต้นหยกพลีวลม นี่ถ้ากวีผู้สุนทรีย์สักคนผ่านมาพอดิ ก็อาจ
ร่ายภาพที่เห็นแก่สายตาขณะนี้ดังเช่นว่า 'ลอยล่องดุจเมฆเลื่อน กำยำซดซ้อย
ดั่งมังกร' ออกมาก็เป็นได้

แต่คุณชายเจ้าสำราญไม่ใช่นักกวี ย่อมไม่อาจเฝ้าอ่อนเอ่ยวาจาที่แผ่งนัย
ลึกซึ้งเช่นนั้นได้ เขาเอาแต่มองอีกฝ่ายด้วยแววตาเป็นประกาย จากนั้นก็
ย่างกรายเดินหน้าเข้าไปหยอกเย้า "มีทราบว่าคุณชายท่านนี้มีนามว่าอะไร
กำลังจะไปที่ไหนหรือ"

เด็กรับใช้ลอบโอดครวญ นายน้อยของตนมีนิสัยเจ้าสำราญและ
เป็นอิสระถึงเพียงนี้ ความชมชอบที่ไม่เกี่ยงทั้งบุรุษและสตรีช่างร้ายกาจ
เหลือเกิน พานพบใครที่ถูกตาต้องใจกลางตลาดร้านค้าก็ยั้งรั้งไว้ก็ยวพาได้
ในเมืองหลวงนี้ดาษตันไปด้วยขุนนางชนชั้นสูง แม้นายน้อยเองก็มากบารมี
เป็นคนมียศถาบรรดาศักดิ์คนหนึ่ง แต่หากถูกขุนนางทัดทานพบเข้าคงไม่พ้น
ถูกถวายฎีกาตำหนิอีก ซึ่งนี่ก็ไม่ใช่อันแรก

ใครจะคิดว่าผู้ถูกเกี่ยวพาทหยอกเย้าเพียงแค่อเล็กคิ้วและเอ่ยถึงฐานะของ
คุณชายเจ้าสำราญออกมาทันที "บุตรชายคนโตของอู่อันโหว* เจ็งเจ็งรี"

เด็กรับใช้ตะลึงไปครู่หนึ่ง ทว่าเขาติดตามนายน้อยอย่างไรใกล้ชิดมานาน
หลายปี สายตาจึงนับว่าเฉียบแหลม ดูออกทันครันว่าอีกฝ่ายไม่ใช่บุตรหลาน
ในสกุลเชื้อพระวงศ์ พลันต่อว่า "บังอาจ! นามของชื่อจื่อ** สกุลเราหาใช่ชื่อที่ท่าน

* โหว เป็นตำแหน่งขุนนางชั้นสูงของจีนโบราณ นับเป็นลำดับที่สองของตำแหน่งผู้ครองนครรัฐรองจาก 'กง'
โดยมีลำดับ 'กง โหว บ้อ ชื่อ หนาน'

** ชื่อจื่อ หมายถึงทายาทที่สืบทอดตำแหน่งศักดินาพระราชทานจากผู้เป็นบิดา ซึ่งต้องมีการแต่งตั้งจาก
ราชสำนักอย่างเป็นทางการ

เรียกขานได้ไหม!"

บุรุษหนุ่มประสานมือคารวะ "นับว่าเสียมารยาทแล้ว แต่เท่าที่ข้ารู้มา ดูเหมือนราชสำนักเองก็ยังมีได้มีราชโองการชัดเจน แต่งตั้งคุณชายบ้านเจ้าให้เป็นชื่อจื่อ ในเมื่อไม่ใช่ชื่อจื่อ คำเรียกหาของเจ้าหากถือสาขึ้นมาก็นับว่าผิดอาญาแล้ว ถ้าถูกคนร่างฎีกาทูลฝ่าบาท เช่นนั้นท่านโหวบ้านเจ้าก็จะพลอยเดือดร้อนเพราะเจ้ากันพอดี"

เด็กรับใช้ถูกเขาข่มขวัญจนเหงื่อท่วมหัวยิ่ง ไม่กล้าผลิผลามอีก "ชะ... ข้าเหนื่อยแถมคำล่วงเกิน ขอคุณชายโปรดอภัยด้วย!"

เจิ้งเจิงเองกลับไม่นำพา ถึงขั้นนี้แล้วก็ยังคงกล่าวกลัวหัวเราะด้วยที่ท่าไม่สำรวม "ในเมื่อคนงามรู้จักข้า เช่นนั้นก็ง่ายตายแล้ว เราไปหาที่หนึ่งดื่มชาแล้วค่อยคุยกันเสียหน่อยดีหรือไม่"

สายตาที่เห็นกระหายของเขาพิลึกอีกฝ่ายอย่างจวบจ้วง ขาดแต่ยังไม่ได้ใช้สายตาปลดเปลื้องอารมณ์ของคนอื่นเขาเท่านั้น

บุรุษหนุ่มแยมสรวล "ก็ดี เช่นนั้นไปคุยกันที่จวนผู้ตรวจการเสียนทางตะวันออกของเมืองดีหรือไม่"

เด็กรับใช้สะดุ้งเฮือก ไม่กล้าสบประมาทอีกฝ่ายอีก รีบกระวีกระวาดไปด้านหน้าก้าวหนึ่ง รังมือของนายน้อยที่กำลังจะยื่นออกไป ก่อนจะประสานมือคารวะ "เมื่อคืนนายน้อยบ้านข้าดื่มสุราไปมาก เวลานี้ยังเมามายอยู่ กิริยาจากจึงเสียมารยาทไปบ้าง คุณชายโปรดเห็นใจ ไม่ทราบคุณชายมีนามว่าอะไร"

อีกฝ่ายตอบกลัวหัวเราะ "คำถามเจ้าก็ช่างน่าสนใจเสียจริง ข้าจะบอกนามแก่เจ้าได้อย่างไร เกิดเจ้ากลับไปฟ้องท่านโหวของเจ้า ข้ามิต้องลำบากหรือ"

เด็กรับใช้ถูกเขาอ่านความคิดออก ได้แต่ยื่นมองอีกฝ่ายเดินจากไปแล้ว จึงปาดเหงื่อด้วยความโล่งอก ลอบคิดในใจว่าเกือบไปแล้ว

คนในจวนอุ๋นโหวได้ยินคำว่าผู้ตรวจการเสียนก็มีท่าที่ราวกับหนูเจอแมว กล่าวถึงยศถาบรรดาศักดิ์ขุนนางชั้นสูงในสมัยตำหึงนี้พบว่ามีมากนัก ทั้งบุตรหลานสายตรงแห่งสกุลจู่และต่างสกุลที่ได้รับการแต่งตั้ง นับตั้งแต่

รัชศกหญิงจวบจนยามนี้ก็เกิดอีกรกาดดาษตื่น เมื่อมีมากจึงยอมไ้ราคา ซึ่งขุนนางทัตทานก็ลำพองเหิมเกริม แม้กระทั่งต่อเบื้องหน้าจักรพรรดิก็ไม่วายกล้าติตงซึ่งหน้า หากให้รู้ว่าบุตรชายคนโตของอู่อันโหวเกี่ยวข้องกับชาวบ้านกลางตลาดตอนกลางวันแสกๆ คงปลุกปั่นให้จักรพรรดิเรียกคืนบรรดาศักดิ์ได้เลยด้วยซ้ำ ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงบุรุษหนุ่มเมื่อครู่ดูอย่างไรก็ไม่เหมือนชาวบ้านทั่วไป

แน่ละ ชาวบ้านทั่วไปมีหรือที่รู้ว่าเป็นบุตรชายคนโตของอู่อันโหวแล้วยังกล้าพูดจาด้วยท่าทีเช่นนั้นอีก

"เจ้าอยากตายรึ เมื่อครู่ถึงได้กล้าขวางข้า!" เจิงเจิงถูกขัดใจให้เสียเรื่องโพล่งออกมาอย่างมีโทสะ

นายน้อย! ข้าช่วยท่านต่างหากเล่าขอรับ! เด็กรับใช้ข้อนในใจพลงยังมีผู้โธ่ นายน้อย ไม่นั่นตอนนี้นายท่านอาจรออยู่ที่จวนก็ได้ ถ้ากลับไปเข้าท่านก็จะโดนไม้พลองอีก รอบคอบไว้ก่อนดีกว่าขอรับ!"

ไต้ยินนามของบิดาแล้ว ต่อให้คุณชายเจิงยังไม่สร้างเมาก็อดหนาวสะท้านไม่ได้ ปิดปากเงียบเสียงลงทันตา

เด็กรับใช้ตามเจิงเจิงกลับจวนไป ลอบหันมองกลับไปทางด้านหลังอีกครั้ง อีกฝ่ายเดินทิ้งห่างไปไกลแล้ว ไหนเลยจะยังเห็นเงา ทว่าเด็กรับใช้ก็ยังอดขบคิดไม่ได้ว่าคนผู้นั้นแท้แล้วเป็นใครกันแน่

กลางดึก ถึงพันถูกปลุกให้ตื่นจากการหลับไหล

ผู้ที่มาหาเขาคือเจ้าหน้าที่แซ่หวังของศาลขุนเทียน เคาะประตูเสียงดังสนั่นหวั่นไหวทำลายความสงบเงียบของราตรี ดีที่เรือนนี้มีถึงพันอาศัยตามลำพัง มิฉะนั้นคนอื่นคงได้เข้าใจว่ามีโจรบุกปล้นไปแล้ว

ทันทีที่ประตูเปิดออก เหล่าหวังก็มีสีหน้าร้อนรน "ได้เท่าถึง เกิดเรื่องใหญ่แล้ว รีบไปกับข้าเร็ว!"

ถึงพันกะพริบตา เขาคลุมเสื่อตัวนอกเพียงตัวเดียว ใบหน้ายังมีแววงงงุน "เรื่องใหญ่อะไร"

เหล่าหวังกตเสียงต่ำ "เกิดคดีคนตายแล้ว!"

หากทำให้อีกฝ่ายร้อนรนบุกมาหากลางดึกสังัดเช่นนี้ได้ต้องไม่ใช่คดีคนตายทั่วไปแน่

ถึงพินถาม "ใครตาย"

เหล่าหวังตอบ "บุตรชายคนโตของอู่อันโหว เจ็งเจ็ง!"

ถึงพินนิ่งอึ้ง ตาสว่างไปกว่าครึ่งทันที

เมื่อครั้งที่จูหยวนจาง* ครองแผ่นดินต้าหมิง เหล่าขุนนางที่ร่วมฝ่าฟันกับพระองค์ล้วนได้รับการแต่งตั้งบรรดาศักดิ์ชานานใหญ่ ไม่นานหลังผลัดเปลี่ยนบัลลังก์ ขุนนางที่แปรพักตร์ผิดฝ่ายในสงครามจึงหนานครั้งนั้น ภายหลังก็ถูกหย่งเล่อจักรพรรดิองค์ใหม่สังหารจนสิ้น

เชื้อพระวงศ์ชั้นสูงที่เหลืออยู่ในเวลานี้ ส่วนใหญ่ล้วนเป็นทายาทของเหล่าขุนนางที่มีคุณงามความดีความชอบในสงครามจึงหนานซึ่งจักรพรรดิหย่งเล่อเป็นผู้แต่งตั้งและสืบทอดตำแหน่งจากรุ่นสู่รุ่น ยังมีอีกส่วนที่ได้รับการแต่งตั้งหลังศึกกบฏป้อมถู่ถู่ ที่โชคดีหน่อยก็พอมีหนทางได้สร้างความคิดความชอบ สิ่งสมบารมีเพิ่มเติม นับว่ายังมีอำนาจจริงๆ อยู่บ้าง สามารถรักษาตนไว้ นำกำลังรักษาความสงบของพื้นที่ได้ ส่วนที่โชคร้ายหน่อยก็คงเหมือนจวนอู่อันโหวที่เกิดคดีคนตายในเวลานี้ ได้แต่เกษียณตนพักผ่อนยามชราอยู่ในเมืองหลวง ซ้ำร้ายหากเผลออกไปมีส่วนพัวพันกับเรื่องบางอย่าง พริบตาเดียวบรรดาศักดิ์ก็อาจอันตรธานหายสูญได้เลย ภายนอกแม้ดูมีเกียรติ ความจริงแล้วก็เสมือนคนตีมน้ำ ร้อนเย็นย่อมประสบเอง**

สกุลเหล่านี้แม้แต่ชื่อจื่อที่เป็นทายาทผู้สืบทอดก็ยังคงผ่านการแต่งตั้งจากจักรพรรดิจึงจะมีผล ไม่ใช่ว่ามีบุตรชายคนโตจากภรรยาเอกแล้วก็เป็นชื่อจื่อได้อย่างถูกต้องตามครรลอง หากจักรพรรดิไม่ต้องดาผู้้นั้น ถ่วงเวลาไว้สักสิบยี่สิบปีก็เป็นไปได้ ไม่น่ายังอาจหาข้ออ้างปลดจากบรรดาศักดิ์ ดังนั้นคุณชายในสกุลชั้นสูงเหล่านี้ ยามเดินอยู่ในเมืองหลวงก็เชื่อว่าจะมีเกียรติบารมี

* จูหยวนจาง คือพระนามเดิมของจักรพรรดิหงอู่ ปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์หมิง

** 'เสมือนคนตีมน้ำ ร้อนเย็นย่อมประสบเอง' เป็นสำนวน หมายถึงเรื่องทุกอย่างมีแต่ผู้ผ่านประสพการณ์ด้วยตนเองเท่านั้นจึงจะรู้ถึงรสชาติของความสุขทุกอย่างแท้จริง

เทียมขุนนางเมืองหลวงชั้นเจ็ดคนหนึ่งได้

คู่อันโหววุ่นแรกเป็นขุนนางที่มีผลงาน สร้างความชอบไว้ในสงคราม
จั้งหนาน ปัจจุบันสืบทอดมาถึงรุ่นที่สี่ เจ็ญอิงเฟ็งได้รับการแต่งตั้งเมื่อปีที่แล้ว
อุปนิสัยรอบคอบจริงจัง ไม่เคยอาศัยยศถาบรรดาศักดิ์เกี่ยวกับเรื่อง แต่
จนปัญญาด้วยมีบุตรชายที่ประพฤติตนแย่ คู่อันโหววุ่นลุ่มใจเหลือแสน การดูคำ
ทำโทษนั้นล้วนเป็นเรื่องปกติในจวนไปแล้ว

ทว่าดูคำทำโทษก็สวนดูคำทำโทษ แม้โอรสที่บุตรชายไม่เอาไหน แต่
เจ็ญอิงก็ไม่เคยคิดอยากให้เขาตาย

คู่อันโหววุ่นเวลานี้ดวงตาแดงกำ ไบหน้าซีดเซียว ยืนเอามือโพล่หลัง
อยู่นอกห้องของเจ็ญเจ็งโดยไม่พูดไม่จา

ลานสวนที่สว่างไสวด้วยแสงจากโคมไฟ ล้อมแน่นไว้ด้วยผู้คน บุรุษสตรี
ในสกุลสูงส่งอย่างเลียงไม่ได้ มีทั้งผู้ที่หวาดหวั่นพรันพริ้งและผู้ที่รำให้สะอื้น
เสียงอะอะดังอีกทีก็ วุ่นวายโกลาหล

เมื่อถึงพื้นเร่งเดินทางไปถึงจวนโหว พ้นปิ่นแห่งศาลขุนเทียนก็มาถึงแล้ว
และกำลังพูดคุยกับเจ็ญอิง

เจ้าหน้าที่ทางการกลุ่มหนึ่งล้อมจวนของเจ็ญเจ็งไว้ กันบรรดาคนรับใช้
ที่เข้าๆ ออกๆ ให้อยู่ด้านนอกทั้งหมด

เพราะถูกเหล่าหวังเร่งรัด ถึงขั้นจึงไม่ทันได้สวมชุดขุนนาง เขาสวมเพียง
ชุดยามปกติ เมื่อพ้นปิ่นเห็นเขาก็กวักมือเรียกทันที "รุ่นชิง รีบมาเร็ว!"

"ท่านโหว ใต้เท้า" บรรดาทาสตังเคียดถึงเพียงนี้ แต่ถึงขั้นไม่ได้ดูออกสัน
ขวัญผวาและยังคงมีท่าทีไม่รีบร้อนเช่นเดิม เมื่อเทียบกับคนรอบข้าง จึงดู
มีความพิเศษสะดุดตา

เด็กรับใช้นามว่าเจ็ญผู้ซึ่งยืนอยู่กลางกลุ่มคนร้องอุทานออกมาเสียงหนึ่ง
ก่อนชี้ถึงขั้น "ท่านคือคนเมื่อกลางวันไม่ใช่หรือ!"

ทันทีที่ประโยคนั้นดังขึ้น ทุกคนก็หันมองถึงขั้นเป็นตาเดียว

พ้นปิ่นกลัวว่าจะเกิดเหตุเข้าใจผิด จึงรีบละล้าละลักเอ่ยว่า "ยังไม่ได้
แนะนำ นี่คือผู้พิพากษาศาลขุนเทียน แซ่ถ้ง ชื่อพั้น ชื่อรองรุ่นชิง หลักแหลม

มากปัญญา เขียวชาญการไซคตี ที่ข้าให้เขามากก็ด้วยเรื่องนี้

ประกายแสงวูบผ่านนัยน์ตาของเจิ้งอิง ต่อให้เป็นผู้ที่แทบไม่ได้ยุ่งเกี่ยวกับราชสำนักแล้วเช่นเขา ก็ยังคงได้ยินนามของถึงพื้น

เพียงแต่สืบบปากว่าก็ไม่เท่าตาเห็น น่าเสียดายยามนี้บุตรชายเสียชีวิตอย่างไม่คาดฝัน เจิ้งอิงเองก็ไม่มีอารมณ์ทักทายพิธีรีตอง ได้แต่เฝ้าถามโดยตรงว่า "ที่แท้แล้วเรื่องเป็นมาอย่างไรกันแน่"

เจิ้งผู่หลังได้รับการตวัดสายตาเย็นชาจากคู่อันโหว ก็รีบเล่าต้นสายปลายเหตุ

ถึงพื้นประสานมือคารวะ "เมื่อเช้ากระทบทกระทังทางวากับคุณชายขอท่านโหวโปรดอภัย"

เจิ้งอิงถอนใจ "ลูกข้าไร้มารยาท ไม่เกี่ยวกับได้เท่า หากไม่ใช่ว่าเขา... เอ้อ ข้าต้องสั่งสอนเขาให้หนักเสีย!"

พอจบประโยคก็แสดงสีหน้าทั้งฉุนเฉียว ทั้งโกรธแค้นและเจ็บปวด แม้ถึงพื้นจะเป็นเพียงขุนนางชั้นหกลึกๆ ทว่าชื่อเสียงเรียงนามของเขากลับไม่เล็กตาม เจิ้งอิงจึงต้องรักษามารยาท

"ท่านโหวโปรดตั้งใจ ต้องขอให้เล่ารายละเอียดเรื่องของคุณชายด้วย" ถึงพื้นกล่าว

เจิ้งเจิงเจ้าสำราญไม่เอาไหน เรื่องนี้ปราศจากข้อกังขา ความเหลวไหลของเขาโดยหลักอยู่ที่ความมักมากบ้าตึ้นหา ขอเพียงรูปโฉมงดงามก็ไม่เกี่ยง ทั้งชายหญิง มีภรรยาและอนุโคมสะคราญอยู่แล้วยังไม่พอ ยังซุบเสียดสนนอกสกุล เตรีดเตร่เข้าออกตามหอนางโลมโคมเขียวเป็นว่าเล่น และเพราะชอบเสพสุขหาความสำราญ ชื่อเสียงไม่ดี ดังนั้นราชสำนักจึงไม่มีราชโองการแต่งตั้งให้เขาเป็นชื่อจ้อเสียดที่ คู่อันโหวเจิ้งอิงทั้งโกรธเกรี้ยวทั้งจนปัญญา

วันนี้เจิ้งเจิงที่เพิ่งกลับจากหอสวนก็ถูกบิดาที่อยู่จวนพอด็จับได้คาหนังคาเขา คุณชายเจิ้งถูกต่าทอเสียไม่มีชิ้นดี ทั้งยังถูกสั่งกักบริเวณให้อยู่ในเรือนห้ามไปที่ใด เดิมที่เจิ้งอิงคิดว่าอีกฝ่ายจะสงบเสงี่ยมได้สักสองสามวัน ใครจะรู้ว่าพริบตาเดียวบุตรชายของตนก็ตอดไปหยอกเข้ากับสาวใช้คนหนึ่งอีกแล้ว

จนกระทั่งเมื่อสองชั่วยาม* ก่อน เจิ้งอิงได้รับรายงานจึงรีบไป ทันทันที่ไปถึงก็พบเจิ้งเจิงนอนเปลือยสิ้นใจอยู่บนเตียงแล้ว ส่วนสาวใช้ที่เสื่อผ้าอยู่ในสภาพไม่เรียบร้อยก็กำลังคุกเข่าทำให้สะอื้นอยู่อีกทาง

ตามที่ได้กรับใช้ที่ชื่อเจิ้งฝูบอกเล่า เหตุเกิดช่วงประมาณยามไป** เจิ้งเจิงเจออาหลินซึ่งเป็นสาวใช้เดินผ่านด้านนอกพอดี เขาเห็นอาหลินมีหน้าตาหมัดจืดจึงเกิดตณหา หมายถึงเข้าไปหาอาหลินทำที่ซัดขึ้นอยู่พองาม ทั้งสองย้อยุดอยู่ครู่หนึ่งสุดท้ายก็เข้าไปด้วยกัน เจิ้งฝูตามมาถึงหน้าประตูแต่ไม่ได้เข้าไป

เวลาผ่านไปราวหนึ่งก้านธูปก็ได้ยินเสียงกรีดร้องของอาหลินดังมาจากด้านใน

เจิ้งฝูรีบผลักประตูเข้าไป ก็เห็นภาพที่เจิ้งเจิงนอนหมดสติอยู่บนเตียง เขารีบวิ่งพรวดออกไปตะโกนเรียกคน เหตุการณ์หลังจากนั้นก็ไม่ต้องเล่าแล้ว

ตามหลักแล้วผู้ที่ไ้การยับยั้งชั่งใจอย่างเจิ้งเจิง สุขภาพจะทรุดโทรมก็เป็นเรื่องที่ต้องเกิดขึ้นไม่ช้าก็เร็ว แต่บุตรชายตายแล้ว เจิ้งอิงก็ไร้หนทางตามสั่งสอนได้อีก สาวใช้ผู้นั้นจึงกลายเป็นถูกโยนเผือกร้อนใส่มือ เจิ้งอิงเจ็บปวดเศร้าโศกจากการเสียบุตร โทสะที่จวนอุ้งอินไหวต้องเสียเกียรติด้วยเรื่องฉาวโฉ่ถูกระบายไปที่สาวใช้

ที่ว่าเรื่องนี้ยังมีปัญหาอยู่ประการหนึ่ง หากสาวใช้คนนั้นขายตนเองมาเป็นบ่าวก็แล้วไป เจิ้งอิงอยากลงโทษอย่างไรก็ได้ ทูบตีให้ตายแล้วโยนลงบ่อน้ำเสียบายๆ จากนั้นก็หาเหตุผลบายเบี่ยงเฉไฉกับผู้คนภายนอก อ้างไฟในอย่านำออก ยิ่งไม่ต้องรบกวนให้ศาลขุนเทียนออกโรง ตัดตรงที่สาวใช้คนนั้นเป็นบุตรหลานชาวบ้านทั่วไป ไม่ได้ลงนามขายตนเองกับสกุลอุ้งอินไหว

ในเมื่อเป็นอิสรชนคนหนึ่ง ก็ไม่สามารถทูบตีสั่งหารได้ตามใจ มิฉะนั้น ภายภาคหน้าจะทิ้งจุดอ่อนให้ผู้อื่นประณามได้ ผู้ที่ระวังรอบคอบอย่างเจิ้งอิงนั้น

* การนับเวลาของจีนโบราณ 1 ชั่วยาม เท่ากับ 2 ชั่วโมง

** ยามไป คือช่วงเวลา 21.00 น. ถึง 23.00 น.

ไม่กล้าทำเช่นนั้นแน่

ฉะนั้นเขาจึงเลือกที่จะร้องเรียนทางการเป็นอันดับแรก

สาวใช้คนนั้นถูกเชือกมัดตัวเข้ามา บนตัวมีบาดแผลหลายแห่ง แก้มทั้งสองข้างมีรอยฝ่ามือ คาดว่าหลังจากเกิดเหตุแล้วคงถูกเอาตัวไปส่งสอนไม่เบา อารมณ์ผมเผ้าล้วนยุ่งเหยิงกระเซอะกระเซิง นางถูกผลักให้คุกเข่าลงเพียงเห็นรางๆ ก็ดูออกว่าหน้าตาหมดจด

"เจ้าชื่ออะไร" ถึงพื้นถาม

"บ่าวมีชื่อว่าอาหลินเจ้าค่ะ"

"เจ้าจงเล่าเหตุการณ์ในคืนนี้มาให้ละเอียด"

สาวใช้สะอึกสะอื้นกลางบอกเล่าต้นสายปลายเหตุ อันที่จริงเหตุการณ์ที่นางเล่าแทบไม่ต่างจากที่เจิ้งผู้เล่า ต่างกันเพียงอาหลินยืนยันกรานว่าตนไม่ได้ทำอะไรกับเจิ้งเจิงในเรือนทั้งสิ้น

เจิ้งอิงแค้นเสียงหัวเราะเย็นชา "เพื่อให้ตนเองพ้นผิด เจ้าจะพูดอะไรก็ยอมไม่ได้ ข้าถามเจ้าหน่อย เจ้าเป็นบ่าวรับใช้อยู่เรือนส่วนหน้า ไฉนจึงไปอยู่เรือนส่วนหลังได้ ข้ายังเดินผ่านสวนฝั่งเรือนของคุณชายใหญ่ นั่นชัดเจนว่าเจ้าคิดใฝ่สูงอยากเป็นหงส์เหินฟ้า ยามนี้คนตายไปแล้ว เจ้ากลับจะบิดลမ်พันท์ให้พ้นตัวอย่างแทบอดรันทนไม่ไหว! ตอนที่ข้าบุกเข้าไป พวกเจ้าสองคนยังผ้าผ่อนไม่เรียบร้อย แม้แต่เจิ้งผู้ก็บอกว่าเขายืนอยู่ด้านนอกอย่างน้อยหนึ่งกำนัลรูป เจ้ายังมีหน้าบอกว่าไม่มีอะไรอีกหรือ! หรือจะให้ข้าหาคนมาตรวจร่างกายเจ้าจึงจะยอมพูดความจริง!"

อาหลินสะอื้น "ท่านโหวโปรดพิจารณา บ่าวกับนายน้อยต่างเป็นผู้บริสุทธิ์จริงๆ หลังจากเข้าไปในเรือนแล้วนายน้อยก็บอกว่าร้อนมากจึงเริ่มถอดเสื้อออกจากนั้นก็บอกอีกว่าเวียนศีรษะ บ่าวจึงพุงนายน้อยให้นั่งลง พุดคุยกันอยู่ครู่หนึ่งจู่ๆ นายน้อยก็ล้มลงบนตัวบ่าว หลังจากนั้น...จากนั้น...เจิ้งผู้ก็ฟังประตูเข้ามา!"

เจิ้งอิงครั้นจะโต้เถียงกับสาวใช้ จึงหันไปมองพื้นป็น "ได้เท่าพัน ท่านคูสิสาวใช้ต่ำช้ายังตั้งอวดไม่รับผิด เห็นทีคงต้องรบกวนให้ได้ทำออกมาแล้ว!"

พันปีนรีบละล้าละลัก "ท่านโหวววงใจ หากการตายของคุณชายเกี่ยวข้องกับนางจริง ข้าย่อมตัดสินอย่างเป็นทางการแน่นอน"

เจิ้งอิงไม่ใคร่จะพอใจกับคำตอบผิวเผินนี้ อย่างเห็นได้ชัด

พันปีนส่งสายตาให้ถึงพัน

ถึงพันจึงเอ่ยถามเจิ้งฝูว่า "เมื่อครู่ที่อาหลินเล่ามา มีข้อแตกต่างอันใดกับที่เจ้าพบเห็นหรือไม่"

"เหตุการณ์หลังจากที่นายน้อยกับอาหลินเข้าไปในเรือนแล้วข้าน้อยมิทราบ ทว่าเรื่องอื่นล้วนตรงกันขอรับ"

ถึงพันถามต่อว่า "ตั้งแต่เจ้าไปเรียกคนจนย้อนกลับมาอีกครั้ง ใช้เวลานานเท่าไร"

"ประมาณหนึ่งเค่อ* ได้ขอรับ"

จากนั้นถึงพันก็ถามอาหลินอีกครั้ง "ระหว่างนี้มีคนมาหรือไม่"

"ไม่มีเจ้าค่ะ"

ถึงพันหันไปถามเจิ้งอิงว่า "ท่านโหว มิทราบวาศพของคุณชายเจิ้งอยู่ที่ใด"

"อยู่ในห้อง" เจิ้งอิงกล่าว

"ข้าอยากเข้าไปดูเสียหน่อย"

"ได้เท่าถึงเชิญตามสะดวก"

เวลานี้ผู้พลิกศพเองก็มาถึงแล้ว ถึงพันจึงเข้าไปพร้อมกับเขา

ทั้งสองเปิดประตู สภาพข้าวของด้านในยังคงกระจัดกระจาย

เจิ้งฉิงนอนอยู่บนเตียง อาภรณ์ยับยู่ยี่ ร่างกายยังมีความอุ่นเหลืออยู่น้อยนิด ทว่าใบหน้าขาวซีด หมดลมไปนานแล้ว

ผู้พลิกศพหนึ่งย่องลงข้างศพ เปิดเปลือกตาและปากของเจิ้งฉิง ก่อนจะยื่นมือไปตรวจจับบริเวณแขนขาพักหนึ่ง

ถึงพันตรวจดูรอบห้องครู่หนึ่ง เห็นผู้พลิกศพยังอยู่ตรงนั้นจึงเอ่ยถาม "เจออะไรหรือไม่"

ผู้พลิกศพหลังเลครู่หนึ่งก่อนเอ่ยว่า "ไม่พบร่องรอยบาดแผลภายนอกที่

* เค่อ เป็นหน่วยนับเวลาของจีนที่มีมาตั้งแต่สมัยโบราณ เทียบเวลาประมาณ 15 นาที

ชัดเจน แต่ก็ดูไม่เหมือนสิ้นใจด้วยพลังหยางพร่องเฉียบพลัน..."

ถึงพื้นพยักหน้า ชมวดคิ้วเล็กน้อย และตามไปตรวจจุดศพด้วย

ผู้พลิกศพเอ่ยถาม "ได้เท่าพบอะไรหรือไม่"

ถึงพื้นบอก "ออกไปก่อนค่อยว่ากัน"

ทั้งสองลุกเดินออกไป เจิ้งอิงและเว่ยอวี๋รองผู้พิพากษารออยู่ข้างนอก พอดี เห็นพวกเขาออกมาจึงเอ่ยถามว่า "มีอะไรหรือไม่"

ผู้พลิกศพจากริ้น้ำหนัก มีหรือจะกล้าบิปากก่อน จึงมองไปยังถึงพื้น ถึงพื้นเก็บขวดเครื่องเคลือบสีชาวดหนึ่งได้จากข้างเตียง เวลานี้เย็นมันไปตรงหน้าอาหลิน "นี่เป็นของเจ้าหรือไม่"

สาวใช้สายหน้าระรัว ยืนกรานปฏิเสธ

เขาถามเจิ้งฝู อีกฝ่ายอ้าอึ้งอยู่พักใหญ่ก่อนจะยอมรับว่า "ลูกกลอนในขวด ชื่อว่า 'ฟูหยางซุน' มีสรรพคุณเพิ่มพลังหยางและบำรุงไต ตำรับยานี้ขายน้อย หามาเอง ส่วนยานั้นให้ร้านขายยาปรุงให้"

เจิ้งอิงฟังแล้วทั้งโกรธทั้งอับอาย สำราญไปวันๆ ไม่พอ ยังหนุ่มยังแน่นแท้ๆ ก็ใช้ยาตำรับพรรคนี้เข้าช่วย หากไม่ใช่ว่าคนตายไปแล้ว เขาอยากจับบุตรชาย จอมอกตัณญูแขวนแล้วเขียนตีให้หนักด้วยซ้ำ

เวลานี้เขายิ่งมั่นใจว่าบุตรชายเสียชีวิตด้วยอาการพลังหยางพร่องเฉียบพลันขณะกำลังจะมีสัมพันธ์ทางกายกับสาวใช้คนนั้น จึงเดือดดาลจนอยากตวัดกระบี่บันคอกหญิงแพศยาใฝ่สูงให้รู้แล้วรู้รอด

ถึงพื้นเหยา ลูกกลอนในขวดเครื่องเคลือบออกมาดม ครุ่นคิดครู่หนึ่ง แล้วถามว่า "ท่านไหว เหล่าฮูหยินของคุณชายอยู่ที่ใด ก่อนและหลังคืนนี้ได้พบใครบ้าง ช่วยเชิญคนเหล่านั้นมาด้วย ส่วนคนอื่นๆ นั้นให้ไปได้แล้ว"

เจิ้งอิงไม่รู้ว่าจะทำอะไร แต่ก็ให้ความร่วมมือ ไม่นานก็เรียกคนมารวมตัว

เจิ้งเจิงมีภรรยาเอกหนึ่งคนกับอนุอีกสาม คนแล้วไม่มาก ทว่านั่นเป็นเพราะเขาชอบสรรหาดอกไม้ริมทางข้างนอก สตรีที่เลอโฉมเพียงใดเมื่อถูกแต่งเข้าสู่กลไม่เกินสามวันเขาก็จะเบื่อหน่ายแล้ว ด้วยเหตุนี้บั้งตั้งแต่อายุสิบห้า

เป็นต้นมา สตรีที่อยู่ข้างกายเขาได้นานก็มีเพียงสี่คนเท่านั้น

ภรรยาเอกของเขาคือเจิ้งซุนชื่อ* เป็นหลานของอิงเจิงป้อ ถือกำเนิดในสกุลชนชั้นสูงเช่นเดียวกัน ในฐานะคู่ควรกับสกุลของอู๋อันโหว ในตอนนั้นก็เป็นผู้ที่สมกันราวกับกิ่งทองใบหยก บัดนี้เจิ้งซุนชื่อในวัยสะพร่งเพียงยี่สิบสี่ กลับกลายเป็นม่ายด้วยความเจ้าชู้หลายใจของเจิ้งเจิง ต่อให้เป็นยามที่เขายังมีชีวิตอยู่ ความสัมพันธ์ของสองสามีภรรยาก็คงดีไปไม่ถึงไหน ทว่าเจิ้งซุนชื่อผู้นี้กลับเลื่องชื่อว่าเป็นกุลสตรีเปี่ยมคุณธรรม แม้กระทั่งถึงขั้นที่เคยได้ยินชื่อเสียงเรียงนามของนาง

เวลานี้ภรรยาและอนุภรรยาสี่คนยืนอยู่ตรงนั้น สามคนล้วนก้มหน้าซบหน้าตา มีเพียงเจิ้งซุนชื่อที่มีสีหน้าขาวซีด ไม่ปรีปากพูดจา คาดว่าคงเศร้าโศกเสียใจมากจนร่ำไห้ไม่ออก กระทั่งเจิ้งอิงเองก็เอ่ยปลอบเสียงนุ่มว่า "สะใภ้เอ๋ย เจ้าแต่งเข้าสกุลมาห้าปี ประณินบิดิตูแลพ่อแม่สามีราวกับบิดามารดาแท้ๆ กตัญญูรู้คุณ กลับเป็นสกุลเจิ้งของเราที่บกพร่องต่อเจ้า วันนี้เจ้าลูกอกตัญญูของข้าคนนั้นจากไปแล้ว กลับมาได้ทั้งทายาทสืบสายโลหิตไว้ ข้าจะหาวันหาหรือกับสกุลของเจ้า ให้รับเจ้ากลับบ้านเดิม จะได้ไม่ถ่วงอนาคตเจ้า!"

นางกล่าวด้วยเสียงแหบแห้ง "ท่านพ่ออย่าได้พูดอีกเลย ในฐานะภรรยาก็ควรเคร่งครัดในหน้าที่ วันนี้ข้าหวังเพียงท่านพี่จะได้สู่สูกดีโดยเร็ว"

เจิ้งอิงทอดถอนใจเฮือกหนึ่งและไม่เอ่ยคำอีก

นอกจากเจิ้งซุนชื่อแล้ว ยังมีอนุภรรยาอีกสามคน ได้แก่ หวันเหนียง สู่เหนียง และอวี๋เหนียง

หวันเหนียงอายุมากที่สุด เป็นหญิงที่มีความสง่า เป็นผู้ที่ติดตามเจิ้งเจิงมานานที่สุด เข้าสกุลก่อนเจิ้งซุนชื่อเสียด้วยซ้ำ นิสสัยใจคือชื่อตรงเรียบง่าย ปกติจึงค่อนข้างไร้ตัวตนยามอยู่ในจวนโหว

สู่เหนียงรูปร่างงดงามที่สุดในอดีตเคยได้รับความโปรดปรานอยู่ระยะหนึ่ง

* ธรรมเนียมการเรียกขานสตรีที่แต่งงานแล้วของจีนจะใช้คำว่าชื่อ (แปลว่านามสกุล) ต่อท้ายนามสกุลเดิมของสตรี บางครั้งอาจเพิ่มนามสกุลของสามีไว้หน้าสุดเพื่อระบุให้ชัดเจนก็มี

อวีเหิงอายุน้อยช่างเอาใจ ตอนที่เจิ้งเจิงยังมีชีวิตอยู่ นางเป็นอนุที่
ได้รับความโปรดปรานที่สุด

ยามนี้ทั้งสามมีท่าที่แตกต่างกันไป

หวั่นเหิงรำให้เสียบๆ อยู่หลังเจิ้งซุนซื่อ สู้เหิงพุ่มพวยเสียดัง
ส่วนอวีเหิงไม่ได้เสียดังเช่นสู้เหิง แต่การร้องไห้ของนางกลับมีเสน่ห์
นุ่มนวลสะกิดใจ เห็นได้ว่าการที่นางได้เป็นอนุคนโปรดใ้ว่าจะไร้เหตุผลเสีย
ทีเดียว

ผู้ที่เชี่ยวชาญการสังเกตคนอย่างถึงขั้น ต่อให้ไม่มีใครบอก เขาก็
มองออกว่าความสัมพันธ์ระหว่างสู้เหิงและอวีเหิงไม่น่าจะปรองดองนัก
การหึงหวงริษยากันน่าจะเป็นเรื่องปกติ

ถึงขั้นหยิบขวดเครื่องเคลือบสีชาวดนนั้นออกมา เอ่ยถามพวกนางว่า
เคยเห็นหรือไม่ เหล่าภรรยาล้วนปฏิเสธ

ถามพวกนางอีกว่าตอนที่เหตุเกิดอยู่ที่ใดกัน หญิงทั้งสี่ก็เล่าได้อย่าง
ชัดเจน ทั้งยังมีป่าวรับใช้ประจำตัวเป็นพยาน ดูแล้วไม่เหมือนไปดัดบตา

เจิ้งอิงมองดูถึงพื้นวุ่นวายอยู่พักใหญ่ ก็อดถามไม่ได้ "ได้เท่าถึงยังมีอะไร
จะสอบปากคำอีกหรือไม่"

เขาคิดว่าเรื่องนี้มีหลักฐานชัดเจน ไม่จำเป็นต้องซักไซ้สอบถามเสียด้วยซ้ำ
ลากตัวสาวใช้ปากแข็งคนนั้นกลับไปทรมานเสียก็สิ้นเรื่อง มิพักก็สารภาพ
หมดเปลือกแล้ว เหตุใดจึงต้องเรียกผู้ที่ไม่เกี่ยวข้องมาอีก หรือคิดจะทำให้สาวใช้
นั้นไร้ความผิด?

ถึงขั้นกล่าวว่า "เรื่องที่ต้องถามก็ถามไปแล้ว ข้าจะขอคุยกับท่านโหวและ
ท่านผู้ว่าการศาลเป็นการส่วนตัว"

เจิ้งอิงจึงให้คนอื่นๆ แยกย้ายกลับห้อง และเชิญทั้งสองไปที่ห้องหนังสือ
ของตนเอง

เมื่อเข้ามาในห้องหับมิดชิดแล้ว เจิ้งอิงก็เอ่ยขึ้นมาว่า "มีเรื่องอันใด
เชิญได้เท่าถึงพูดมาได้เลย"

"ขอถามท่านโหว คุณชายสุขภาพไม่สู้ดีมาตั้งแต่เล็กใช่หรือไม่" ถึงขั้น

ถาม

เหตุใดจึงถามคำถามที่ไม่เกี่ยวข้องขึ้นมากัน เจิ้งอิงตอบโดยขมความ
ไม่สบอารมณ์ไว้ "ถูกต้อง"

ถึงพื้นถามต่อ "เคยหาหมอหรือไม่ แล้วหมอว่าอย่างไร"

"หมอบอกว่าเป็นโรคโดยกำเนิดจากกรรมมารดา พื้นร่างกายไม่สู้ดี
แต่แรกคลอด ทว่าไม่มีผลร้ายอะไร"

"คุณชายผอมแห้งแรงน้อย มีบุตรได้ยาก คาดว่าคงเป็นเพราะเหตุนี้"

"ถูกต้อง ไต่เท้าถึงอยากพูดอะไรกันแน่"

"หากข้าเดาไม่ผิด การตายของคุณชายอาจมีข้อน่าสงสัย"

เจิ้งอิงชะงักงัน "ไยจึงพูดเช่นนั้น"

"พลังหยางพร่องเฉียบพลันเรียกอีกชื่อหนึ่งว่าสิ้นคาอก หากสลบไปแล้ว
ช่วยให้ฟื้นคืนสติไม่ทันเวลาก็จะเสียชีวิตได้ ผู้เป็นหมอมิคิดว่านั่นเกิดจาก
ปรารถนียงขาดพร่อง ด้วยเหตุนี้ผู้ปวยยอมมีวงสี่แดงบนฝ่ามือ ในวงนั้นจะมี
เส้นเอ็นแดง สั่งสมนานวันเข้า ไซ่ว่าจะไร้ไค้กลาง ทว่าเมื่อครู่ข้าตรวจดูฝ่ามือ
ของคุณชายกลับไม่มีอาการลักษณะนี้ปรากฏ"

เจิ้งอิงไหวพริบฉับไว "ความหมายของท่านคือการตายของลูกชายข้า
มาจากสาเหตุอื่นรี"

ถึงพื้นไม่ได้ตอบคำถามนั้น กล่าวต่อไปว่า "หากตายเพราะพลังหยาง
พร่องเฉียบพลัน เมื่อเปิดเบลีอกตาจะเห็นว่าดวงตาเต็มไปด้วยเส้นเลือดฝอย
ภาวะนี้ก็ไม่พบบนร่างคุณชายเช่นเดียวกัน ฉะนั้นเมื่อครู่ข้าจึงได้ถามท่านโหว
เรื่องที่คุณชายชูปผอมโดยกำเนิดไซ่หรือไม่ คิดว่าแม้คุณชายจะมีพลังหยาง
ขาดพร่องไปบ้าง ก็ไม่ถึงกับทำให้เสียชีวิตได้ เพียงแต่เพราะยามปกติหมกมุ่น
ในกาม จึงทำให้คนเข้าใจผิด"

ผู้ที่เข้าใจผิดไม่ได้มีเพียงคนสองคน แม้กระทั่งเจิ้งอิงบิดาแท้ๆ เองก็คิด
เหมือนกันไม่ไซ่หรือว่าบุตรชายเสียชีวิตเพราะต้นหาจัดเกินไป

เจิ้งอิงตื่นตะลึง สีหน้าเดือดตาล "ใครช่างบังอาจ ถึงได้คิดร้ายกับบุตรชาย
คนโตของอู่อันโหวเช่นข้า!"

"เมื่อครู่ตอนที่ข้ากับผู้พลิกศพบเข้าไปตรวจดู พบว่าร่างกายของคุณชาย สะอาดสะอาด ปราศจากคราบโคลน นั่นบ่งบอกว่าสาวใช้อาหลินไม่ได้กล่าวเท็จ ทั้งสองไม่ได้ร่วมเตียงกันจริง ในเมื่อคุณชายไม่ได้เสียชีวิตเพราะพลังหยางพร่อง เช่นนั้นย่อมต้องมีสาเหตุอื่น อีกทั้งอาหลินก็เล่าว่าคุณชายเกิดอาการวิงเวียนหลังจากกิน 'ฟู่หยางซุน' บางทีปัญหาอาจอยู่ที่ยาในมือข้าขาดนี่ ทว่าเหล่านี้ล้วนเป็นการคาดเดาด้านเดียวของข้าเท่านั้น เรื่องนี้ยังต้องรอพิสูจน์แน่ชัด" บุรุษหนุ่มกล่าวจบแล้วก็ถามอีกว่า "ปกติคุณชายมีศัตรูหรือไม่"

เจิ้งอิงนั่งเงียบ โทสะปนความตะลึงค่อยๆ สงบลง

คุณชายเจ้าสำราญไม่เอาไหนอย่างเจิ้งอิงจะมีศัตรูที่ตามอาฆาตพยาบาทได้อย่างไร

แต่จะบอกว่าไม่มีเลย ก็พูดได้ไม่เต็มปาก

ยังไม่ต้องเอ่ยถึงเรื่องอื่น เจิ้งอิงไม่ได้มีทายาทเพียงแค่เจิ้งเจิงคนเดียว ในจวนโหวอันกว้างใหญ่มีสามภรรยาสี่อนุ บุตรหลานมากมาย เรื่องในเรื่องไม่เหมาะจะนำออก กฎหมายแห่งต้าหมิงเองก็มีได้ระบุว่าบุตรชายคนโตจากภรรยาเอกเท่านั้นจึงจะสืบทอดตำแหน่งโหวได้ หากไม่มีบุตรจากภรรยาเอก บุตรชายคนอื่นเมื่อได้รับการแต่งตั้งจากราชสำนักแล้วก็สามารถสืบบรรดาศักดิ์ได้เช่นกัน นั่นจึงทำให้เจิ้งเจิงเป็นเป้าโจมตีในเรื่อง หากเขาปราดเปรื่องมีความสามารถก็แล้วไป กลับเอาแต่ลอยชายอยู่ในหอนางโลมโคมเขียวทุกเมื่อเชียววันแล้วจะให้พี่น้องคนอื่นฯ ยอมรับจากใจได้อย่างไร

ต่อมาก็คืออุปนิสัยของเจิ้งเจิง กระทั่งถึงพื้นดินเต๋ออยู่บนถนนก็ยังถูกเขาตอแยได้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงผู้คนไร้อำนาจซึ่งเป็นที่ถูกตาต้องใจเขา มีบางคนคืบคั้นอาฆาตหวังแก้แค้นก็เชื่อว่าจะเป็นไปไม่ได้

อีกอย่างในบรรดาคุณชายเจ้าสำราญทั้งหลายก็เชื่อว่าไร้การชิงดีชิงเด่น โทสะพวยพุ่งเข้าประลองด้วยกำลังแล้วผิดใจกลายเป็นศัตรูกันก็มีให้เห็นเป็นปกติ

เมื่อใคร่ครวญแล้ว จึงมีความเป็นไปได้หลายทางเหลือเกิน แทบจะคลำทิศทางคาดเดาต่อไม่ได้

พันปีนเห็นอุอันโหวเส้าหมองเงียบงั้นจึงเอ่ยกล่าว "ท่านโหว เมื่อเกิดเหตุนี้ย่อมต้องกระเทือนถึงฝ่าบาทแน่ ก่อนที่ฝ่าบาทจะทรงมีราชโองการศาลขุนเทียนจะตรวจสอบสวนให้ชัดเจนสุดความสามารถ ตามจับตัวฆาตกรเพื่อเป็นการส่งดวงวิญญาณของคุณชายสู่สุคติ"

เจ้จิงพยักหน้า "เช่นนั้นก็รีบกวาดไต้เท้าพันแล้ว"

พันปีนเองก็เติบโตในสกุลชนชั้นสูง รู้ซึ่งว่าการแก่งแย่งชิงดีในสกุลเจ้จิงนั้นไม่ได้ปราณีไปกว่าเหล่าไต้เท้าในราชสำนักเลย ยิ่งวิธีการโหดเหี้ยมยิ่งเป็นที่สะเทือนขวัญและเล้าลือ เกิดสืบสวนว่าฆาตกรเป็นคนในสกุลเจ้จิงจริง เช่นนั้นได้กลายเป็นเรื่องที่น่าขบขันที่สุดแน่

เจ้จิงคิดแล้วหัวใจพลันเย็นวาบ ความตะลึงปนโกรธแค้นที่ได้ยินว่าฆาตกรอาจเป็นคนอื่นเมื่อครู่ล่มลายหายวับ

พันปีนถามไถ่เอ่ยปลอบไปอีกไม่กี่ประโยคก็ลุกขึ้นขอลา ก่อนไปถึงพันกล่าวกับเจ้จิงว่า "ท่านโหว เรื่องนี้ไม่ใช่คดีธรรมดา เพื่อเป็นการสะดวกแก่การตรวจสอบ พวกเราหวังว่าจะสามารถนำร่างของคุณชายกลับไป"

เจ้จิงขมวดคิ้วแน่น เห็นชัดว่าไม่พอใจ "ไม่มีวิธีอื่นแล้วหรือ"

"จะตรวจสอบสาเหตุการตายของคุณชาย ยังต้องเริ่มจากจุดนี้"

"ลูกข้าเป็นบุตรชายคนโตแห่งอุอันโหว จะทำอย่างสามัญชนได้อย่างไรร่างของเขา จวนของเราจะเก็บรักษาเอง ครบเจ็ดวันก็จะจัดการฝัง"

นัยที่ซ่อนเร้นนั่นคือหากเจ้าไม่สามารถสืบหาความจริงได้ภายในเจ็ดวันลูกชายข้าก็รอนานเช่นนั้นไม่ได้แล้ว ย่อมต้องทำพิธีฝัง

ไม่รอให้ถึงพันตอบ พันปีนก็ชิงกล่าว "นี่ย่อมแน่นอน การอันใดยังต้องคำนึงถึงผู้วายชนม์เป็นสำคัญ อย่างไรก็ตามก็ต้องทำพิธีกลับคืนสู่ผืนดิน ท่านโหวโปรดหักห้ามใจ เช่นนั้นพวกเราขอตัวกลับก่อน"

ถึงพันกล่าวต่อ "ท่านโหว สาวใช้ที่ชื่ออาหลินคนนั้น ตามกฎแล้วศาลขุนเทียนก็ต้องนำตัวไปด้วย"

หนนี้เจ้จิงไม่ได้พูดอะไร ยกมือขึ้นโบกทันที ให้คนพาสาวใช้คนนั้นมาแล้วมอบให้เจ้าหน้าที่ของศาลขุนเทียน

พอออกจากจวนคู่อันโหว พันปิ่นก็บ่นหน้าเคร่งขรึมต่อว่าถึงพัน "รุ่นซึ่งเอ๋ย เรื่องวันนี้เจ้าบุ่มบ่ามเกินไปจริงๆ!"

ถึงพันทำหน้าไม่รู้เรื่องพลางเอ่ยถาม "ได้เท่า เหตุใดจึงพูดเช่นนั้น"

"เมื่อครู่เจ้าก็ไม่ควรบอกกล่าวเรื่องภายหลังเหล่านั้นกับท่านโหว การตายของเจิ้งเจิงมีสาเหตุอื่นหรือไม่ อย่างไรก็ตามเป็นเพียงการสันนิษฐานของเจ้า เกิดสืบเจออะไรเข้าจะยุ่งยากเอา เจ้ารู้หรือไม่ว่าเพราะอะไรตอนที่คู่อันโหวออกมาส่งเราแล้วก็เปลี่ยนที่ท่า เพราะเขากลัวว่าฆาตกรจะเกี่ยวข้องกับผู้ใดในสกุล ถึงตอนนั้นเสียบุตรชายไปคนหนึ่งไม่พอ แผลอู้อาจต้องทอดเพิ่มอีกคน"

ถึงพันถอนใจเอืออหง "ได้เท่า หากเราหนึ่งดูตาย น่ากลัวจะทำให้เกิดเกิดความไม่เป็นธรรม"

พันปิ่นหัวเสียเป็นอย่างมาก คิดในใจว่า *ข้าบอกไปถึงเพียงนี้แล้ว เหตุใดเจ้าจึงยังคิดไม่ได้อีก* เจิ้งอิงเสียบุตรชายไป แม้แต่ผู้เป็นบิดาแท้ๆ เองก็ไม่อยากให้เป็นเรื่องใหญ่ แล้วพวกเราจะยุ่งวุ่นวายให้มากเรื่องไปโย อีกประการจักรพรรดิย่อมต้องเห็นแก่ขุนนางผู้มีความดีต่อบ้านเมือง ห่วงใยความรู้สึกของเจิ้งอิง ถึงเวลาหากศาลขุนเทียนสืบสาวอะไรได้ก็จะกลายเป็นการผิดใจกับผู้อื่นเปล่าๆ

ถึงพันเองก็อ่อนใจเล็กน้อย ชั่วดีอย่างไรผู้ว่าการศาลขุนเทียนก็เป็นถึงขุนนางชั้นสาม แต่พันปิ่นกลับยังขลาดเขลาอ่อนแอเช่นนี้ เพียงสืบคดีฆาตกรรมคดีเดียวก็ยังห่วงหน้าพะวงหลัง ไม่แปลกที่ได้ทำผู้รับราชการมาหลายปี กลับมิได้เลื่อนตำแหน่งเสียที

ทั้งสองใช้เวลาอยู่ในจวนคู่อันโหวครึ่งค่อนคืน เมื่อออกมา ด้านนอกเพิ่งจะตีกลองบอกเวลาเข้าพอดี ผู้คนที่ตื่นเช้าสัณจรไปมาเริ่มมากขึ้น อากาศยังแจ่มความเย็นจากหมอกน้ำค้างไม่จางหาย ถึงพันเห็นข้างทางมีคนตั้งร้านแผงลอยขายอาหารเช้าแล้วจึงบอกพันปิ่นด้วยรอยยิ้ม "ศิษย์พี่ วุ่นวายอยู่ครึ่งค่อนคืน ปานนี้ น่าจะหิวแล้ว ข้าเลี้ยงอาหารเช้าท่านเป็นอย่างไร"

พันปิ่นได้ยินเขาเปลี่ยนคำเรียกขาน สีหน้าซึ่งบูดบึ้งในตอนแรกกลับค่อยๆ อ่อนลง จะว่าไปก็เริ่มรู้สึกหิวจนท้องร้องแล้วเช่นกัน

ทั้งสองต่างอยู่ในชุดอาภรณ์ปกติ จึงไม่เป็นที่สะดุดตานัก

ถ้าแก่ร้านแผงลอยเห็นพวกเขาหาโต๊ะนั่งลง ก็ไม่ได้ก๊อกลูกจอกเข้ามาต้อนรับ เพียงยืนตะโกนถามอยู่ตรงนั้น "คุณชายทั้งสอง รับอะไรดี"

"บะหมี่หน้าเนื้อสับสองชาม!" ถึงพื้นตะโกนสั่ง

ถ้าแก่ตะเบ็งตอบเสียงสูง "ได้เลย!"

ไม่นาน บะหมี่หน้าเนื้อสับสองชามที่ร้อนจนไอขึ้นก็ถูกนำมาวางตรงหน้าทั้งสอง

บนน้ำแกงร้อนๆ ที่หอมฉุยโรยด้วยต้นหอมซอยสีเขียวสด ช่วยให้อาหารเป็นอย่งยิ่ง

พันปีนกับถึงพื้นหิวจริงๆ พวกเขาหยิบตะเกียบขึ้นก้มหน้าก้มตากินกันโดยไม่พูดไม่จา

กิริยายามกินของถึงพื้นสุภาพเรียบร้อย ทว่าความเร็วกลับไม่ช้ากว่าพันปีนเลย ซ้ำยังเร็วกว่าด้วย

เมื่อได้ทำพันค่อยๆ ชดน้ำแกงในชามจนหมด ถึงพื้นก็วางตะเกียบลงแล้ว

ก่อนที่พันปีนจะเอ่ยปากอบรมเขา ถึงพื้นก็ชิงกล่าว "ศิษย์พี่ อันที่จริงเรื่องนี้ต่อให้อันไหนต้องการปกปิดก็เชื่อว่าทำได้ตลอด"

พันปีนถาม "เหตุใดจึงกล่าวเช่นนั้น"

"ศิษย์พี่ยังจำได้หรือไม่ว่าปีที่ผ่านมามีอะไรขึ้น"

พันปีนครุ่นคิด แล้วก็หน้าเปลี่ยนสี "เจ้าหมายถึง..."

เขาหยิบตะเกียบอันหนึ่งขึ้นตักน้ำแกงแล้วเขียนคำว่า 'ซี' บนโต๊ะ

ถึงพื้นพยักหน้า

คำว่า 'ซี' นี้มิได้หมายถึงทิศตะวันตก และไม่ใช่ซีที่มาจากคำว่าดินแดนสุขาวดี*

หากเป็นซีจากคำว่าซีฉาง หรือสำนักประจิม**

* คำว่า 'แดนสุขาวดี' ในภาษาจีนคือคำว่าซีเทียนจีเล่อ (西天极乐) ซึ่งอักษรคำว่า 'ซี' เป็นอักษรตัวเดียวกับคำว่า 'ซี' ที่แปลว่าทิศตะวันตก

** สำนักประจิม ก่อตั้งขึ้นในสมัยจักรพรรดิหมิงเซียนจง คอยตรวจสอบและสอดส่ององค์กรลับเสื้อแพรและสำนักบูรพาอีกทอดหนึ่ง มีอำนาจในการสั่งหารผู้ที่เบียดเบียนได้ทันที

ตำหึงสี่บราชวงศ์มาถึงจักรพรรดิเฉิงฮว่าพระองค์นี้ นับเป็นจักรพรรดิองค์ที่แปดแล้ว

ยามที่พระราชบิดาของจักรพรรดิเฉิงฮว่า หรือจักรพรรดิอิงจงครองราชบัลลังก์ ได้เกิดเหตุการณ์ครั้งใหญ่ที่ถูกรู้จักในประวัติศาสตร์... ซึ่งก็คือศึกกบฏป้อมฉู่เม่ เล่ากันตามตรงแล้ว ความจริงก็คือชนที่คนหนึ่งชื่อหวังเจินยุยงให้จักรพรรดิอิงจงยกทัพปราบชนเผ่าหว่าล่าเชื้อสายมองโกลตะวันตกด้วยพระองค์เอง จักรพรรดิอิงจงกระตือรือร้นตามแรงยุ กิริยาที่พำเหล่าขุนนางทั้งฝ่ายพลเรือนและฝ่ายทหารไปทำศึก ปรากฏว่าชนที่สมควรตายผู้นั้นถูกสังหาร จักรพรรดิถูกจับตัวเป็นเชลย เหล่าขุนนางยอดฝีมือถูกสังหารจนสิ้น ยามนั้นทัพหว่าล่ากำลังจะตีเข้าเมืองหลวงแล้ว อิวี่เขียนนำทัพออกมาตั้งรับเผชิญศึก จึงรักษาเมืองหลวงให้พ้นเภทภัยไว้ได้ จักรพรรดิหงอู่และจักรพรรดิหยงเล่อ จึงไม่ถึงขั้นโกรธแค้น ลุกจากโถงมาตวาดต๋าทอว่าทายาทสี่บัลลังก์ไร้ซึ่งความสามารถ

ระหว่างที่พระราชบิดาถูกจับเป็นเชลย ยามนั้นจักรพรรดิเฉิงฮว่ายังทรงพระเยาว์ แต่บ้านเมืองก็ไม่อาจไร้ผู้ครองบัลลังก์ได้ เพื่อป้องกันไม่ให้ถูกชนเผ่าหว่าล่าข่มขู่คุกคาม อิวี่เขียนกับขุนนางฝ่ายพลเรือนจึงสถาปนาพระอนุชาของจักรพรรดิอิงจง ซึ่งก็คือเสด็จอาของจักรพรรดิเฉิงฮว่าขึ้นครองราชสมบัติ

ปรากฏว่าชนเผ่าหว่าล่าผู้ไร้คุณธรรมกลับปล่อยตัวจักรพรรดิอิงจงกลับมา พยัคฆ์สองตัวไม่อาจอยู่ในถ้ำเดียวกันได้ น้องชายมีหรือจะสละบัลลังก์คืนให้พี่ชาย จึงกักบริเวณจักรพรรดิอิงจง

คืนหนึ่งในอีกหลายปีต่อมา จักรพรรดิอิงจงกลับขึ้นครองบัลลังก์ภายใต้การอารักขาของขุนนางใหญ่หลายคน ฟ้าเปลี่ยนสีบารมีเปลี่ยนข้าง หนี้ถึงคราวเสด็จอาของจักรพรรดิเฉิงฮว่าเป็นฝ่ายถูกจองจำบ้างแล้ว

ผ่านไปอีกไม่กี่ปี จักรพรรดิอิงจงเสด็จสวรรคต ท้ายที่สุดบัลลังก์ก็ตกไปอยู่กับจักรพรรดิเฉิงฮว่าที่เป็นพระโอรส

จักรพรรดิเฉิงฮว่าผู้เกือบคลาดจากบัลลังก์เพิ่งขึ้นครองราชสมบัติ ยามนั้นบรรดาขุนนางก็นับว่าใจซื่อมือสะอาด เพียงแต่ความสงบสุขมักอยู่

ไม่นาน เดิมทีพระองค์เองก็มีโชคนเคร่งครัดในราชกิจ เมื่อใดที่คนเกียจคร้าน เคยชินกับความสบาย ก็ยากจะขยันขันแข็งขึ้นมาได้

แม้ทั้งในและนอกราชสำนักล้วนบอกว่าวันก๊วยเพย* ต่างหากที่เป็น ต้นเหตุแห่งเภทภัยหายนะ ทว่าถึงพื้นไม่ได้มองเช่นนั้น แม้สตรีคนหนึ่งจะสร้าง หายนะได้เพียงใด ความสามารถก็ย่อมมีจำกัด หากไม่มีจักรพรรดิคอยเชื่อฟัง และทำตาม ต่อให้มีสนมโหดชั่วอีกนับสิบแล้วจะทำอันใดได้ อีกทั้งวันก๊วยเพย เหมิเกริมวางอำนาจก็เฉพาะเพียงตำหนักใน มิได้มีผลกระทบกับราชสำนัก มากนัก ไส้เรียงแล้วก็ยังเป็นจักรพรรดิเจิงฮว่าเองที่ไม่อยากว่าราชกิจ ทรง หลงใหลในวิชาเล่นแร่แปรธาตุ ผลักภาระราชกิจบ้านเมืองทั้งหมดให้กับขุนนาง ในราชสำนัก และเชื่อมั่นไว้ใจขันที่เป็นอย่างมาก จึงทำให้ราชสำนักไกลหล วุ่นวายขึ้นเรื่อยๆ

เทียบกับขุนนางราชสำนักแล้ว ชันที่จึงจะเป็นผู้ที่ใกล้ชิดกับจักรพรรดิ มากที่สุด เพื่อให้ทำงานสะดวก บวกกับผลประโยชน์ต่างๆ นานา เหล่าขุนนาง ย่อมสนิทกับเหล่าขันที เมื่อเป็นเช่นนั้น ในราชสำนักจึงมีเรื่องเล่าตลกขบขันว่า 'ตามเสนาเสือกกระตาศ หกเจ้ากรมหุ่นดินปั้น' ความหมายคือเหล่าขุนนางอาวโส ผู้กุมอำนาจบ้านเมือง กลับต้องคอยดูสีหน้าของขันทีประจำพระองค์ พิณอบพิเทา ไม่กระทำการตามหน้าที่

ภายใต้สภาวะการณ์เช่นนี้ ย่อมไม่อาจวาดหวังว่าบ้านเมืองจะไปรุ่งไปได้ ปัญญาชนผู้ปรารถนาดีทอดถอนใจ ทำนุใจ ล้วนตัดพ้อว่ามีคนถ้อยร่ายล้อม รอบกายจักรพรรดิ ในมีขันทีก่อกรรมทำชั่ว นอกมีขุนนางเบาปัญญาขวางทาง ความรุ่งเรืองแข็งแกร่งอย่างในรัชสมัยของจักรพรรดิหิงฮู่และจักรพรรดิหิงเหลือนั้น ยิ่งมีต้องวาดฝันแล้ว กระทั่งจะฟื้นคืนความไปรุ่งใสในรัชสมัยจักรพรรดิเหรินจง และจักรพรรดิเสวียนจงกลับคืนมาได้หรือไม่ ก็กล่าวได้ยากเหลือเกิน

เมื่อเดือนสองปีที่แล้ว ชันที่วังจื่อรับราชโองการให้สถาปนาสำนักประจิม เพื่ออวดศักดิ์บารมี เมื่อแรกก่อตั้งสำนักประจิมเขาก็จับกุมคนไปไม่น้อย

* ลำดับศักดิ์ของสตรีในสมัยราชวงศ์หมิง มีการแบ่งลำดับศักดิ์เป็นเก้าขั้นตามแบบราชวงศ์หยวน โดยก๊วยเพย (ราชชายา) มีลำดับศักดิ์สูงกว่าเพย (ชายา) ทั้งเก้าคน แต่ชั้นต่ำกว่าของเธอ (อัครมเหสี) และหวงก๊วยเพย (อัครชายา)

ในนั้นไม่เพียงมีชาวบ้านที่ 'บังอาจวิจารณ์ราชสำนัก' ยังมีขุนนางที่ได้รับการแต่งตั้งจากราชสำนัก ผู้ช่วยหัวหน้าสำนักหมอลวงเจียงจิงผู้นั้นไม่ต้องกล่าวถึงแล้ว แม้กระทั่งขุนนางตำแหน่งผู้ช่วยเสนาบดีประจำกรม ผู้ว่าการมณฑล ล้วนไม่รอด วังจื้อจี้บุกุมโดยไม่ได้ทูลจักรพรรดิ เพราะในตำหนักในมีคนช่วย พุดจาสนับสนุนเขา บวกกับเขาเองก็ถนัดประจบสอพลอ จักรพรรดิจึงฮว่าไม่ซัดใช้ให้มากความ ผู้คนมากมายถวายฎีการ้องเรียนไร้ผล กลับถูกวังจื้อยื้อนเล่นงาน

ในเวลาเพียงไม่นาน อำนาจของสำนักประจิมก็แผ่ขยาย ไล่ต้อนสำนักบูรพา* และองค์กรกษัเสื้อแพร ทั้งราชสำนักและราษฎรต่างหวาดหวั่นพรันพริ้ง จนทำให้พันปีนถึงขั้นไม่กล้าเรียกชื่อนั้นโดยตรง เพียงใช้อักษรย่อแทน ด้วยการเขียนคำว่า 'ซี'

เห็นถึงพันพยักหน้า เขาจึงถามว่า "ที่นั่นเกี่ยวอะไรกับคดีจวนอู่อันโหว เจ้าอย่าโยงส่งเดช!"

"ศิษย์ที่ยังจำคดี 'จิ้งจอกमार' เมื่อสองปีก่อนได้หรือไม่"

พันปีนหน้าถอดสีอีกครั้ง

ถึงพันแยมยิ้ม ก่อนเอ่ยออกมาว่า "ท่านมิต้องตระหนกไป ซ่อนไปไม่ย่อมต้องซ่อนในป่า พุดที่นี้กลับจะไม่เป็นที่สังเกตสนใจ"

สองปีก่อน ไม่รู้เหตุใดจู่ๆ เมืองหลวงก็มีเรื่องเล่าของสัตว์ปีศาจหางยาว นัยน์ตาสีทอง เที้ยวอวลระวาดก่อเหตุไปทั่ว เล่ากันว่าผู้ที่พบเห็นสัตว์ปีศาจนี้ จะหมดสติ ภายหลังลือกันว่ายังมีคนหมดสติจนถึงแก่ความตาย ถูกสัตว์ปีศาจกลกหนึ่งไปสวมบนร่างกาย แล้วจำแลงรูปโฉมเป็นคนผู้นั้น ชาวลือสะพัด ผู้คนหวาดกลัว เวลานั้นมีนักพรตคนหนึ่งนามว่าหลี่จื้อหลงปรากฏตัว ใช้วิชามารสมคบกับขุนนางและฝ่ายใน เพื่อหาโอกาสปลงพระชนม์จักรพรรดิ เหตุนี้เองจึงมีคนโยงสัตว์ปีศาจตนนั้นกับหลี่จื้อหลงเข้าด้วยกัน ซ้ำยังบอกว่าความจริงแล้วนักพรตหลี่เป็นจิ้งจอกमारตัวหนึ่งที่จักรพรรดิหลงอยู่เคยสังหาร เวลานั้น

* สำนักบูรพา ก่อตั้งขึ้นในสมัยจักรพรรดิหิงเจิงจู สมัยราชวงศ์หมิง เป็นหน่วยลับซึ่งหัวหน้าส่วนใหญ่เป็นขันทีเพราะสามารถทูลข่าวสารแก่จักรพรรดิได้โดยตรง

จักรพรรดิหญิงอยู่ไม่อยู่แล้ว จึงมาล้างแค้นกับทายาทของเขา

แม้ภายหลังหลี่จื่อหลงจะถูกประหาร และข่าวลือต่างๆ ค่อยๆ หายไป ทว่าเมื่อจักรพรรดิเจิ้งชว่ได้ฟังเรื่องนี้ก็ตระหนกตกใจเป็นอย่างมาก ถึงขั้นเห็นว่าสำนักบูรพาภิบาลของครุฑเสื้อแพรล้วนพึ่งพาไม่ได้ จำเป็นต้องก่อตั้งหน่วยงานพิเศษขึ้นใหม่เพื่อคุ้มกันตนโดยเฉพาะ สำนักประจิมจึงเกิดขึ้นด้วยเหตุนี้

ถึงพื้นเล่าต่อว่า "หลังคดีจิ้งจอกमार หน่วยประจิมจึงเกิดขึ้น และใช้เรื่องนี้เป็นข้ออ้างในการจับกุมคนกลุ่มหนึ่งได้พอดี นอกจากจะประจบสอพลอต่อเบื้องพระพักตร์ฝ่าบาท ยังแสดงให้เห็นว่าสำนักประจิมทำภารกิจได้มากกว่าสำนักบูรพาและองครุฑเสื้อแพร ทั้งยังอยากอวดศักดิ์ดาสำแดงฤทธิ์ให้เหล่าขุนนางเห็นแล้วกริ่งเกรง วันนี่เกิดเรื่องของเจิ้งเจิ้งขึ้น ต่อให้ผู้อื่นโหวปรารณาให้เรื่องใหญ่กลายเป็นเล็ก แต่วังจี้ต้องฉวยโอกาสแฝงฤทธิ์ ทุลให้ฝ่าบาททรงสืบสวนให้ถึงที่สุดแน่ ไม่แน่อาจยื่นมือเข้าสอดดด้วย เช่นนี้ก็สามารถอวดบารมีของสำนักประจิมอย่างแจ่มชัดแล้ว"

พันปีนสายหน้า "เป็นไปไม่ได้ แม้อย่างนี้สำนักประจิมจะเสมือนอาทิตย์กลางหาว ทว่าอยู่ที่ เหตุใดวังจี้จึงต้องล่วงเกินผู้อื่นโหวเล่า"

"เพื่อประกาศศักดิ์ดาท่ามกลางเชื้อพระวงศ์ชนชั้นสูง เพื่อให้คนโนได้ห้ำหั่นว่าเขาไม่เพียงกล้าจับกุมขุนนาง แม้กระทั่งเหล่าเชื้อพระวงศ์ก็ล่วงเกินได้โดยไม่มีหระ เมื่อผู้คนได้ห้ำหั่นส่วนยำเกรงแล้ว ต่อไปเขาอยากทำอะไรก็ยิ่งสะดวกตาย"

"เช่นนั้นก็ขอให้สำนักประจิมสอดมือเข้ามายุ่งก่อนค่อยว่ากันเถอะ ถึงเวลาหากสำนักประจิมยินดี ศาลขุนเทียนเราจะได้ล่องเรือตามน้ำ ปิดเรื่องตั้งมือนีให้พวกเขาไปสะสางจัดการ" พันปีนกล่าว

ถึงพันสายหน้า รู้สึกจนปัญญาเล็กน้อย เขากับอาจารย์เคยจิจารย์ศิษย์ที่คนนี่ด้วยกัน ว่าพันปีนนั้น 'การสำเร็จมีไม่มาก คิดการธรรมดา ประจันศึกถอยตั้งมีทันรบ' มานี้ก็เอาวันนี้ก็ไม่ผิดจากคำวิจารณ์เสียจริง

ด้านพันปีนก็แสบกลัวว่าถึงพันจะยึดความคิดตนเองจนก่อเรื่องอะไร

ขึ้นมา จึงหันกลับมาทักขบว่า "เรื่องนี้ทางคู่อันโหวย่อมถวายฎีกาแน่ รอดฝ่าบาท ทรงมีราชโองการแล้วค่อยว่ากัน เจ้าอย่าได้ทะเล่เหล่าไปที่จะวนคู่อันโหวแล้ว จะตรวจสอบศพของเจิ้งเจิงอะไรมันอีกล่ะ!"

ถึงพื้นหลุดขำ ก่อนเอ่ยถามว่า "ศิษย์พี่ ข้าดูเป็นคนนิสัยมุกทะลุเช่นนั้น หรือ"

พันปีนตอบอย่างไม่สบอารมณ์ "ไชน่ะสิ ท่านอาจารย์บอกว่าเจ้าเป็นคน 'สุ่มรอบคอบ มีกลิ่นอายวิญญูชนแห่งโบราณกาล' แต่จากถ้อยคำชวนตะลึงที่เจ้ากล่าวที่เจวนคู่อันโหวเมื่อครู่ กลับดูมุกทะลุปามเสียมากกว่า!"

สาเหตุใดจึงทำให้ขุนนางชั้นสามอย่างผู้ว่าการศาลซุ่นเทียน กับขุนนางชั้นหกเล็ก ๆ เรียกขานกันว่าศิษย์พี่ศิษย์น้อง

แต่แล้วก็เป็นเรื่องราวที่เรียบง่ายอย่างยิ่ง นั่นเพราะพวกเขาทั้งสองมีอาจารย์คนเดียวกัน นามว่าซิ่วจวิน

ซิ่วจวินถูกขนานนามว่าเป็นนักปราชญ์เก่งกาจ ไม่เพียงเป็นขุนนางดี หากในด้านประวัติศาสตร์ ปรัชญา เศรษฐกิจ แม้กระทั่งด้านการแพทย์ก็ล้วนมีความรอบรู้กว้างขวาง ผลงานการประพันธ์มีมากมาย เป็นนักปราชญ์เลื่องชื่อที่ธรรก้านล้วนยอมรับ ได้รับความเคารพเลื่อมใสจากเหล่าบัณฑิตปัญญาชน ใครฝากตัวเป็นศิษย์ของเขาได้ เช่นนั้นก็นับว่าเป็นการส่งสมบุญมาสามชาติภพ

พันปีนเป็นลูกศิษย์ที่ซิ่วจวินรับไว้ในระยะแรก ว่าเป็นไปแล้วก็นำขำ ศิษย์อนาคตไกล เวลานี้ดำรงตำแหน่งผู้ว่าการศาลซุ่นเทียนชั้นสามแล้ว แต่ผู้เป็นอาจารย์กลับยังเป็นเพียงหัวหน้าสำนักการศึกษาชั้นสี่เท่านั้น ทว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์และศิษย์อยู่ ต่อให้ตำแหน่งสูงกว่า ยามพันปีนอยู่ต่อหน้าอาจารย์ก็ยังคงสุภาพนอบน้อมตามธรรมเนียมมารยาท

สามปีก่อน ซึ่งก็คือรัชศกเจิงฮว่าปีที่สิบเอ็ด ซิ่วจวินได้รับราชโองการให้จัดการสอบสุ่ยชื่อ* ถึงพื้นเองก็เข้าร่วมการสอบครั้งนั้นด้วย เขาสอบได้อันดับที่ห้าในการสอบสุ่ยชื่อ จากนั้นก็ได้อันดับที่หนึ่งของบัณฑิตเอกชั้นสอง

* ระบบการสอบเข้ารับราชการของจีน (เคอจวี่) จัดขึ้นทุก ๆ 3 ปี แบ่งเป็นระดับต้นคือตงชื่อ ระดับกลางคือเซียงชื่อ ระดับสูงคือสุ่ยชื่อ และเตียนชื่อ หรือการสอบหน้าพระที่นั่ง เป็นการสอบรอบสุดท้ายของการสอบเคอจวี่ ซึ่งจัดขึ้นในวังหลวง โดยมากจักรพรรดิจะเป็นผู้ควบคุมการสอบด้วยตนเอง

จากการสอบเต๋ยขึ้นชื่อ

แม้การสอบเคอจวีจะมีเพียงสามปีต่อครั้ง ทว่าในใต้หล้ากลับมีบัณฑิตที่พลาดโอกาสและถูกแทนที่ไม่รู้เท่าไรต่อเท่าไร จนหมดเวลาอย่างสูญเปล่าไปด้วยเหตุนี้ ถึงขั้นที่เฟิ่งลวงเข้าวัยยี่สิบปี ตำแหน่งอันดับหนึ่งของบัณฑิตเอกชั้นหนึ่งก็ทำให้บัณฑิตใต้หล้าอิจฉากันได้แล้ว

เล่ากันว่าเดิมที่จักรพรรดิเจ็ดจะแต่งตั้งให้ถึงขั้นเป็นบัณฑิตจ้วงหยวนเพียงเพราะราชเลขาธิการวันอันกล่าวถึงขั้นอายุน้อยเกินไป ควรย้ายอันดับต่ำลงไปอีกนิดดีกว่า เพื่อป้องกันไม่ให้คนหนุ่มได้ใจลำพองจนเป็นภัยแก่ตนเอง ต้องเข้าใจว่าพฤษายอดสูงเด่น มักถูกโค่นด้วยวายุ

จักรพรรดิเห็นว่ามีเหตุผล จึงทำการเปลี่ยนอันดับให้ถึงขั้นได้อันดับหนึ่งในบัณฑิตเอกชั้นสองแทน ซ้ายยังตรัสปนขำระคนเสียดายว่า 'ความปราดเปรื่องเจ้าปัญญา ถึงรุ่นชิงลิ่วนเป็นหนึ่ง หายากที่ยังหนุ่มแน่นรูปงาม หากเขาเป็นบัณฑิตจ้วงหยวน* เกรงว่าหลังจากนี้บัณฑิตจ้วงหยวนที่ยืนข้างเขาคงได้หม่นหมองไร้ราศีจนละลายแล้ว!'

สามปีก่อน แม้ถึงขั้นจะไม่ได้ตำแหน่งบัณฑิตจ้วงหยวน แต่ชื่อเสียงเรียงนามกลับเลื่องลือทั่วแผ่นดิน ด้วยพระดำรัสประโยคนั้นของจักรพรรดิ

ดังนั้นชีวจวิน เพราะฐานะหนึ่งในผู้คุมสอบผู้ยี่ชื่อ จึงกลายเป็นอาจารย์ของบัณฑิตที่เข้าสอบรอบนั้นโดยปริยาย

ในบรรดาบัณฑิต ถึงขั้นเป็นผู้ที่เข้าตาเขาที่สุด ชีวจวินเห็นว่าหากถึงขั้นขยันขันแข็งไปเรียนรู้ อนาคตย่อมประสบความสำเร็จไม่แพ้ตน จึงรับถึงขั้นไว้เป็นพิเศษ ซึ่งนั่นก็เป็นตำนานเล่าขานในกลุ่มปัญญาชนในเวลานั้น

ถึงขั้นอยู่ที่สำนักราชบัณฑิตสามปี ก่อนจะถูกกรมปกครองย้ายมายังศาลซุ่นเตียน ซึ่งในนั้นมีศิษย์ที่พันปีนผู้หนึ่งของเขาคอยออกแรงสนับสนุนด้วยมิฉะนั้นเป็นได้ถูกทิ้งให้รอตำแหน่งอยู่ในสำนักราชบัณฑิตหรืออาจถูกย้ายไปเป็นขุนนางในอำเภอเล็กๆ ที่ห่างไกล ซึ่งก็เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นเสมอ เพราะต่อให้

* บัณฑิตที่สอบผ่านการสอบเต๋ยขึ้นชื่อ จะแบ่งตามลำดับคะแนนเป็นสามขั้น คือขั้นหนึ่ง สอง และสาม ทั้งสามขั้นนี้จะเรียกรวมว่า 'จิ้นชื่อ' โดยสามอันดับแรกของบัณฑิตขั้นหนึ่งจะเรียกว่าจ้วงหยวน บังเหยียน และทันฮวา

จะมีคนหนุนหลังไม่เลว ทว่าฟ้าสูงจักรพรรดิไกล ใครจะรู้ว่าเดือนปีใดจักรพรรดิ
จึงจะนึกถึง สามปีผ่านไปก็จะมีบัณฑิตจิ้นชื่อระลอกใหม่มา ใครจะยังจำนาม
ที่อยู่ท่ามกลางผู้คนมากมายเช่นนั้นได้อีก

เพราะเหตุฉะนั้น ความสัมพันธ์ระหว่างถึงพัน กับพันปีนจึงใกล้ชิด
เป็นธรรมดา

ถึงพันเองก็รู้ว่าศิษย์พี่ของเขาผู้นั้นที่จริงแล้วไม่ใช่ขุนนางกังฉิน เพียงแค่
ความสามารถธรรมดาสามัญไปบ้าง ทั้งยังซื่อท้วไปหน่อย ฉะนั้นเขาจึงพยายาม
วางแผนเพื่อพันปีนอย่างเต็มที่ เมื่อได้ยื่นพันปีนโอดครวญก็ไม่หงุดหงิด กลับ
ระบายยิ้มแล้วเอ่ยว่า "ข้าพชนั้นกับศิษย์พี่สักตาเป็นอย่างไร"

พันปีนไม่สบอารมณ์ คิดในใจว่าแม้ยามส่วนตัวเรียกขานว่าศิษย์พี่จะ
ไม่เป็นไร แต่อย่างไรเขาก็ยังเป็นผู้บังคับบัญชาของอีกฝ่าย ไยจึงไม่รู้จัก
แยกแยะเช่นนี้ แต่ติดก็ตรงอาจารย์ชีวิตจริงของพวกเขา เขาไม่อาจถือสา
หาความ กระแอมเบาๆ เสียงหนึ่งก่อนกล่าว "พินด้วยอะไร"

ถึงพันซี้ซามแปล่าตรงหน้า "หากเป็นดังที่ข้าคาดการณ์ ท่านเลี้ยง
บะหมี่หน้าเนื้อสับข้าซามหนึ่งก๊พอ"

พันปีนหลุดข้าพลางตอบว่า "เอาเถอะ เห็นที่เจ้าต้องเลี้ยงข้าอีกมื้อแล้ว"

แม้จะเป็นเพราะอาจารย์ พันปีนถึงได้ดูแลศิษย์น้องผู้นี้เป็นพิเศษ ทว่า
เขาไม่ได้ใส่ใจกับวาจาของถึงพันนัก ในสายตาของเขา ถึงพันเพิ่งเข้าสู่โลกของ
ขุนนาง อีกทั้งอายุน้อย มีหรือจะเข้าใจผลได้ผลเสียอะไรในนั้น แค่อยก้อเรื่อง
ให้เขาก็ไม่เลวแล้ว

ส่วนคำชมที่อาจารย์ตนมีต่อถึงพัน พันปีนยังไม่ใส่ใจ เขารู้สึกว่าอาจารย์
เป็นนักปราชญ์ เป็นหนึ่งด้านปัญญาความรู้ ทว่าการเป็นขุนนางนั้นก็กลับ
ไร้ความโดดเด่น มิฉะนั้นผ่านไปหลายปีแล้ว ตำแหน่งของอาจารย์โยกลับ
ต่ำกว่าลูกศิษย์เสียด้วยซ้ำ

เรื่องที่บุตรชายคนโตของอู่อันโหวเสียชีวิตกะทันหันถูกรายงานสู่เบื้องบน
อย่างรวดเร็ว ทางด้านพันปีนก็ไม่ได้สืบสวนต่อ แต่เจรจากับอู่อันโหวลับๆ
จากนั้นก็สรุปว่าเจ้เจิง 'เสียชีวิตจากภาวะพลังหยางฟ่องเฉียบพลัน' เมื่อเป็น

เช่นนั้น สาวใช้อาหลินีที่อยู่ในที่เกิดเหตุก็ยากจะปิดปิดให้พ้นตัวแล้ว

ที่ว่าสุดท้ายจะตัดสินคดีอย่างไรนั้น มิใช่เรื่องที่ศาลขุนเทียนกำหนดได้ เนื่องจากเรื่องเกี่ยวพันกับจวนอุอันโหว อุอันโหวยอมไปเข้าเฝ้าจักรพรรดิด้วยตนเอง ทำยที่สุดก็ต้องให้จักรพรรดิเป็นผู้ตัดสิน

ตามหลักแล้วอาหลินีไม่ได้สังหารคนโดยตรง ต่อให้หว่านเสน่ห์ยั่วชวนเท็จเจิงเจิงจนเป็นเหตุทำให้เขาถึงแก่ความตายจริง อย่างไรก็ตามถึงโทษประหารโทษหนักสุดคือเนรเทศ ทว่าหญิงสาวตัวคนเดียวถูกตัดสินให้เนรเทศจะต้องรับกรรมมากมายเพียงใด ครุ่นคิดเล็กน้อยก็เข้าใจ ระหว่างเดินทางใช้ว่าจะถึงจุดหมายปลายทางเสมอไป หน้าข้าผู้ที่นางล่วงเกินคือสกุลเจิงของอุอันโหว หากหมายสังหารสตรีอ่อนแอไร้อำนาจสักคนหนึ่งก็ต้องเสียเวลาแม้แต่จะคิดด้วยซ้ำ เพราะมันเป็นเรื่องง่ายตายราวกับพลิกฝ่ามือ

ไม่ว่าอย่างไรนับว่าพันปีปิดความลับปิดขอบให้พ้นตัวได้แล้ว

ทว่าสวรรค์ไม่เป็นใจ ยิ่งพันปีนอยากให้เรื่องใหญ่กลายเป็นเล็กมากเท่าใด เหตุการณ์ก็ยิ่งสวนทางกับความปรารถนาของเขามากเท่านั้น

ชะตาฟ้าลิขิต ชีตกำหนดให้ปีนี้เป็นปีที่มากด้วยเรื่องราว

ต้นสายปลายเหตุของเหตุการณ์ย้อนกลับไปเมื่อสองเดือนก่อน เวลานั้นตรงกับเดือนสาม รองข้าหลวงตรวจการฝ่ายขวาเงินเยวียวยากฎีกาขอเปิดตลาดค้าม้าเหลียวตงอีกครั้ง เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงความแค้นในอดีตระหว่างตัวเหยียนชันเว่ย* กับต้าหมิง ว่าไปแล้วยังต้องเท่าความถึงรัชสมัยแห่งจักรพรรดิหยงเล่อ ซึ่งไม่ต่างจากผ้ารัดเท้าของยายเฉา ทั้งเหม็นทั้งยาว ไม่เอ่ยถึงก็ช่าง

ทว่าราชสำนักมีการถกเถียงโต้แย้งเรื่องนี้กันอย่างยิ่ง บางส่วนเห็นว่าให้เกียรติตัวเหยียนชันเว่ยแล้วอีกฝ่ายกลับไม่รู้จักเจียมตน ก็ควรบีบคอบพวกเขาไว้ เปิดตลาดค้าม้าใหม่เท่ากับเป็นฝ่ายอ่อนข้อ ไม่เพียงราชสำนักจะเสียเกียรติในภายหน้า ยังจะทำให้คนบางกลุ่มได้คืบจะเอาศอก แต่เพราะมีวังจื้อคอยสนับสนุนอยู่ข้างๆ ทำยที่สุดจักรพรรดิก็เห็นด้วยกับฎีกาของเงินเยวียว ช้ำยังให้เงินเยวียวมุ่งหน้าไปตรวจการที่เหลียวตง

* ตัวเหยียนชันเว่ย เป็นชื่อที่ชาวจีนในสมัยหมิงใช้เรียกผู้คนแถบมองโกเลียตะวันออก

ปรากฏว่าไม่ถึงสองเดือน เงินเยวี่ก็อ้างว่าชนเผ่าหนี่วจิน* แห่งเจี้ยนโจว คิดก่อการกบฏ บุกเข้าสังหารเป็นผลงานเพื่อรายงานเบื้องบน ทำให้เหลียวตง เกิดความโมโหาลงขึ้น หลังจากถูกร้องเรียนเปิดโปง จักรพรรดิยอมต้องส่งคนไป สืบความจริง พร้อมถือโอกาสปลอบขวัญราษฎรตามเขตพรมแดนที่ถูกเงินเยวี่ ราวี่ ครานี้เองผู้บัญชาการสำนักประจิมวังจี้ก็เสนอตัวรับหน้าที่ บอกว่ายินดี อุทิศตนรับใช้จักรพรรดิ

สถานการณ์เช่นนั้น วังจี้หมายเชิงทำผลงาน ทว่าเรื่องพรรคนั้นผู้คน มากมายล้วนเคยทำมาก่อน ในราชสำนักตำหึงเองก็มีให้เห็นไม่ใช่เรื่อง ประหลาด

ทว่าเสนาบดีทหารอู่วีจี้จ้อจวินกลับก้าวออกมาคัดค้าน คิดว่าภาวะ อันเร่งด่วนในยามนี้คือส่งผู้ที่ชำนาญการด้านทหารไป จึงจะสยบจัดการปัญหา ได้อย่างฉับไว นายในวาจาบอกไว้ว่าผู้ที่ไม่มีส่วนข้องเกี่ยวกับวังจี้จ้อ ก็อย่าไป เป็นตัวถ่วงเลย

วังจี้จ้อยอมมิให้ เขาพบว่าแม้ตนจะได้รับความไว้วางใจจากจักรพรรดิ ทั้งยังก่อตั้งสำนักประจิมแล้ว กลับยังไม่อาจปิดแผ่นฟ้าด้วยฝ่ามือได้ ใน ราชสำนักมีคนคัดค้านเขาอยู่เต็มไปหมด

ในเวลาเดียวกัน เมืองไท่ผิงมณฑลกว่างซีและบ่อเกลือที่มณฑลชื้อชวณ ได้เกิดเหตุแผ่นดินไหวอย่างต่อเนื่อง ผู้คนบาดเจ็บล้มตาย วังจี้จ้ออ้างว่าสวรรคต ตกเดือน ข้างกายจักรพรรดิมีคนชั่วก่อกรรมทำเข็ญ จึงฟ้องร้องเรียนต่อหน้า จักรพรรดิ จัดการให้รองเสนาบดีกรมทหารฝ่ายขวาหมาเหวินเซิน ซึ่งเป็น พรรคพวกคนสนิทของอู่วีจี้จ้อจวินไปตีเหลียวตง เป็นการตัดแขนข้างหนึ่งของ อู่วีจี้จ้อจวิน ทั้งยังกล่าวอ้างอย่างเปี่ยมไปด้วยเหตุผลส่งผู้ตรวจการไปบรรเทาภัย ในพื้นที่ กรณีที่อาจมีคนยกยอกของหลวง พร้อมขับไล่ให้ขุนนางทัตทาน หลายคนที่สนับสนุนอู่วีจี้จ้อจวินไปทีนั้นกันทั้งหมด ทำให้อู่วีจี้จ้อจวินโดดเดี่ยว อย่างสิ้นเชิง

* หนี่วจิน ชนกลุ่มน้อยในสมัยโบราณ เป็นบรรพบุรุษของชาวแมนจู ผู้ก่อตั้งอาณาจักรจีนและราชวงศ์จิน ในแถบมณฑลจี๋หลินและเฮยหลงเจียงเมื่อปี ค.ศ. 1115-1234 ก่อนจะถูกมองโกลยึดครอง

การแย่งชิงอำนาจของเหล่าขุนนางผู้เป็นเสาหลักในราชสำนัก เดิมทีไว้ความเกี่ยวข้องใดๆ กับพันปีน แต่ประจวบเหมาะที่คดีฆาตกรรมในจวนคู่อันโหดเกิดขึ้นในเวลาอันพอดี วงจ้อจึงรายงานจักรพรรดิ ขอให้สืบสวนความจริงพร้อมแสดงท่าทีว่าหากจำเป็น สำนักประจิมก็สามารถเข้าร่วมการสืบสวนได้ อย่างไรก็ตามต้องคืนความจริงให้กับคู่อันโหด อีกประการคือศาลขุนเทียนเปิดคดีอย่างสุกเอาเผากิน มีความน่าสงสัยว่าตบตา ไม่ทำตามหน้าที่ที่พึงทำ จึงควรลงอาญา

เมื่อข่าววั้นแ่ว่วมา พันปีนก็นิ่งไม่ติดอีกต่อไป เหตุการณ์ดำเนินไปตามที่ศิษย์น้องของเขากล่าวไว้อย่างไม่มีผิดเพี้ยน!

พันปีนลองตรองดูว่าอีกฝ่ายอายุเพียงยี่สิบต้น แม้จะปราดเปรื่องเจ้าปัญญาจนอาจารย์ยังต้องเอ่ยปากชื่นชมและรับเป็นศิษย์ แต่อย่างไรก็ยังขาดประสบการณ์ เพิ่งก้าวสู่แวดวงขุนนาง ก่อนหน้านี้พันปีนไม่ได้ใส่ใจกับวาทะของถึงพัน และด้วยเหตุนี้เขาจึงรู้สึกว้าวถึงพันเป็นเพียงคนหนุ่มที่โหดโหดดี ไม่รู้จักแยกแยะผลได้ผลเสีย ชี้แนะเรื่องบ้านเมืองส่งเดชก็แล้วไป ใครจะรู้ว่าเวลาผ่านไปไม่นาน คำพูดของศิษย์น้องกลับเป็นจริงทุกอย่าง ไม่มีผิดเพี้ยน

ย้อนกลับมาดูตนเอง เขามีฐานะเป็นถึงผู้ว่าการศาลขุนเทียน เป็นขุนนางชั้นสามก็นับว่าก้าวสู่กลุ่มขุนนางเสาหลักครึ่งขาแล้ว กลับยังคงโง่เขลาเบาปัญญา มองสถานการณ์ยังชัดเจนสู้ขุนนางชั้นหกลึกๆ คนหนึ่งมิได้

เรื่องมาถึงขั้นนี้ เขาจึงกระวีกระวาดเรียกถึงพันมา ประสบปัญหาที่ปรึกษาคนแก่ ที่ผ่านมามองมาดไว้ตัวไม่เรียกศิษย์น้อง เวลานี้ก็ไว้ความตะขิดตะขวงใจอย่างสิ้นเชิงแล้ว เขาเล่าทุกอย่างตั้งแต่ต้นจนจบ แล้วกล่าวถามว่า "ศิษย์น้องเท่าที่เจ้าดู เรื่องนี้ยังมีโอกาสกอบกู้บ้างหรือไม่"

ด้วยตำแหน่งของพันปีน ย่อมได้รับข่าวเร็วกว่าถึงพันมาก ถึงพันเองก็ไม่ประหลาดใจ ยิ่งไม่มีแววโหดฉายอยู่บนสีหน้า นิ่งคิดครุ่นหนึ่งก่อนเอ่ย "ต้องดูว่าศิษย์พี่อยากจะทำเช่นไร"

พันปีนคิดในใจว่า ข้ายังต้องการจะทำอย่างไร ข้าย่อมต้องอยากรักษา

ตำแหน่งไว้ ไม่ถูกสอบสวนเอาผิดนะสิ!

เขากระแอมเสียงเบาๆก่อนเอ่ย "คู่อันโหวบอกกับข้าเป็นการส่วนตัวว่า เดิมทีอยากให้คดีเงียบไป แต่หนนี้วังจื้อหมายมันกัดไม่ปล่อยและได้ความไว้วางพระทัยจากฝ่าบาท กลัวแต่ว่าอยากจะสะสางแล้ว ตัวข้าถูกยื่นฎีกา ร้องเรียนเป็นเรื่องเล็ก ดีไม่ดีศาลขุนเทียนเองก็จะพลอยเดือดร้อนไปด้วย หากเจ้ามีวิธีก็เล่าสู่กันฟังหน่อย"

ถึงพื้นเอ่ย "คู่อันโหวกับศิษย์พี่ล้วนไร้ความแค้นกับวังจื้อ คดีการตายของเจิ้งเจิงเองก็ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเขา เขาไม่หาเรื่องพวกท่านอย่างไร้สาเหตุหรอก นอกเสียจากว่าเขาจะอยากฉวยโอกาสอวดเบ่งบารมี ช่มชวีญเหล่าขุนนางในราชสำนัก"

พันปีนหน้าสลด "เขาสั่งแดงบารมีของเขา เกี่ยวอะไรกับข้า ข้าไม่ใช่จิวจื่อจวินเสียหน่อย แล้วก็ไม่เคยล่วงเกินเขาด้วย!"

"เสนาบดีอิวี่เป็นขุนนางเก่าแก่ในจักรพรรดิองค์ก่อน มีบารมีอำนาจวังจื้อทำอะไรเขาไม่ได้ จึงได้แต่หาคนรอบข้างมาเชือดระบายโทสะ ตั้งไฟไหม้ประตูเมือง ร้อนถึงปลาในคู*"

พันปีนพาลใส่ศิษย์น้องอย่างหัวเสีย "เจ้ายังมีแกใจหัวเราะอีก ศิษย์พี่เจ้ากำลังจะถูกปลดและไต่สวนแล้ว เจ้าดีใจมากเลยรี"

ถึงพื้นไม่นำพา ยกมือขึ้นประสานแสสร้งทำคารวะ "ใต้เท้าโปรดอดภัยได้ทำได้ตามไถ่บรรดาที่ปรึกษาหรือยัง พวกเขาว่าอย่างไรกันบ้าง"

พันปีนมีที่ปรึกษาสองคน คนหนึ่งชื่อหลิวเฟิง อีกคนชื่อเจียงตงหยวน ถึงพื้นล้วนเคยเจอ

พันปีนถอนใจ "คนหนึ่งบอกให้ข้าไปขอขมาวังจื้อพร้อมของกำนัล อีกคนบอกว่าข้าควรถวายฎีกาสำนึกผิด!"

ถวายฎีกานั้นย่อมต้องทำอยู่แล้ว เวลานี้วังจื้อกำลังตีเตียนต่อหน้าจักรพรรดิว่าศาลขุนเทียนไร้สามารถ พันปีนย่อมต้องยื่นฎีกา ทว่าจะร่างฎีกาอย่างไรก็เป็นศิลปะอย่างหนึ่ง และที่สำคัญยิ่งกว่าคือต้องดูอารมณ์ของ

* ไฟไหม้ประตูเมืองร้อนถึงปลาในคู เป็นสำนวน หมายถึงเหตุร้ายลุกลามต่อเนื่อง

จักรพรรดิด้วย รวมถึงผู้ที่ร่างฎีกาว่าจามีน้ำหนักต่อเบื้องพระพักตร์หรือไม่ สิ่งที่เป็นปมกัลดกัลดคือเมื่อไรที่ฎีกาของเขาถูกถวายขึ้นไป แล้ววังจี้กัลด่าวยุ่งเสริมทัพให้จักรพรรดิรู้สึกลัวว่าพันปีนไร้สามารถ เช่นนั้นตำแหน่งผู้ว่าการศาลชั้นเทียบของเขาก็ถึงกาลอวสานแล้ว

ส่วนการไปขอขมาวังจี้พร้อมของกำนัล พันปีนก็สองจิตสองใจ

เวลานี้ราชสำนักแบ่งเป็นสามพวกใหญ่ๆ หนึ่งคือคนที่อาศัยพึ่งพิงวังจี้ สองคือคนที่เป็นอริกับวังจี้ และยังมีพวกที่สาม พวกที่เป็นกลาง อย่างเช่นชีวจวินที่เป็นอาจารย์ของพันปีนกับถึงพัน เขาเป็นเพียงหัวหน้าสำนักการศึกษา ไม่มีใครคิดเสียเวลาไปตั้งเขาเป็นพวก

พันปีนเองก็ปรารถนาอยากเป็นกลาง ไม่ล่วงเกินทั้งสองฝ่าย ทว่าด้วยตำแหน่งของเขา เรื่องนั้นกลับยากเสียแล้ว

ดูเอาเถิด ขนาดคติความซึ่งตอนแรกมิได้ใหญ่หลวง แม้ผู้ตายจะมีฐานะไม่ธรรมดา แต่สืบสวนทำคดีอย่างละเอียดก็จบเรื่อง ปรากฏว่าตอนนี้เป็นองจากพันปีนถึงการแก่งแย่งชิงดีของฝ่ายต่างๆ ในราชสำนัก จึงกลับกลายเป็นซับซ้อนยุ่งยากขึ้นมาเสียนี้

"ศิษย์พี่ ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรกับวังจี้ผู้นี้" ถึงพันปีนถาม

พันปีนสะอึกอึ้ง ครุ่นคิดครุ่นหนึ่ง "ไม่ธรรมดา"

ย่อมไม่ธรรมดาจริงๆ

คนที่คนหนึ่งที่อยู่น้อยกว่าถึงพัน ผงาดขึ้นมาในระยะเวลานั้นๆ เพียงหนึ่งปีก็ได้รับความไว้วางใจจากจักรพรรดิและวันกัลด่าวเพย ก่อตั้งสำนักประจิม มีอำนาจล้นฟ้า พันปีนได้ยืนยันว่ามีขุนนางคนหนึ่งเข้าเมืองหลวงเพื่อรายงานราชการ เจอวังจี้แล้วไม่บนบอบอ่อนข้อ ไม่ประจบประแจงเหมือนเช่นคนอื่นๆ กลับตำหนิต่าทอเขาต่อหน้าธรรกานัล หลังเกิดเรื่องวังจี้ไม่เพียงไม่ถือสา กลับชื่นชมว่าขุนนางผู้นั้นมีความรักในศักดิ์ศรี ไม่รู้ว่าชาวสี่นี้จริงหรือเท็จ หากจะกล่าวว่เขาใจกว้างไม่คิดเล็กคิดน้อย เขาก็มีกัลด่าวอำนาจของสำนักประจิมจับกุมและสังหารขุนนางไปไม่น้อย สร้างอริศัตรูไว้มากมาย วางอำนาจบาตรใหญ่ ซ้ำยังชอบบัญญัติชี้แนะตามอำเภอใจ เพิ่มบัญญัติให้ผู้อื่น

กล่าวได้ว่าวังจื้อเป็นบุคคลที่ถนัดจนคว้าโอกาสให้ตนเองเป็นที่สุด หากอยู่ในเกลี้ยศ ไม่แน่ว่าอาจเป็นข้าอำนาจฝ่ายหนึ่ง คนเช่นนี้ย่อมไม่อาจเอามุมมองของขุนนางที่มีอคติต่อชนที่ทั่วไปมาตัดสิน

"ไม่มีชั้นที่คนใดไม่ละโมภโลกมาก ทว่าวังจื้อกลับเป็นข้อยกเว้น เขาไม่ละโมภในทรัพย์สินเงินทอง กลับลุ่มหลงในชื่อเสียงและอำนาจ ดูเรื่องที่เขาทำให้ฝ่าบาทเมื่อสองปีก่อนก็จะรู้ อาศัย 'คดีจิ้งจอกमार' ก็สามารถถือโอกาสชักธงให้สะบัด ก่อตั้งสำนักประจิมขึ้น สร้างฐานอำนาจให้ตนเอง สองปีก่อนมีสักกี่คนที่เคยได้ยินนามของวังจื้อ ตอนนี้งานเกี่ยวข้องกับคุณอีกครั้ง มีใครที่ไม่รู้จักวังจื้อบ้าง เพราะฉะนั้นการส่งของกำนัลตัดสินบน ได้ผลกับขุนนางตัวจ้อยทั่วไป สำหรับชั้นที่วังจื้อกลับไม่ได้ผลใดๆ"

น้ำเสียงของถึงพันไม่รีบร้อน เอ่ยกล่าวเนิบช้า กลับให้ความรู้สึกมั่นคงฟังพาได้

จบการวิเคราะห์หรืออย่างมีเหตุมีผลแล้ว ยิ่งทำให้พันปีนยอมรับศิษย์น้องผู้นี้จากใจ เขาพยักหน้าระรัว "ถูกต้องๆ เสียหายที่เหล่าเจียงเป็นที่ปรึกษาของข้ามานาน กลับไม่รู้จักรังจื้อเช่นเจ้า ตามความเห็นเจ้า ควรทำเช่นไรดี"

"ฎีกานั้นต้องถวายน แต่ศิษย์พี่ทำเช่นนั้นได้..."

จากนั้นถึงพันก็แจจแจงวิธีการออกมา พันปีนฟังแล้วดวงตาพลันเปล่งประกาย หัวเราะครื้น "วิธีนี้ไม่เลว!"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160621927.html>